Charis

[Årbog, redigeret af K.L. Rahbek].

Udkom 1797 og 1799-1807.

Affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker.

Detaljer om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0057/sknr57419.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

FREDERVS

28949

1805

Af K. L. Rahbek
Professor.

Kiøbenhavn.
trykt og forlagt af Director J. F. Schultz.

05.9
Un 24
Magasin

37 5304

L

Almanak

for

Aaret 1807.

Formørkelser.

Udi indeværende Aar 1807 indtræffe fire Formørkelser, nemlig tvende Soelformørkelser og tvende Maaneformørkelser. Af disse fire Formørkelser bliver ikkun en Soelformørkelse at see i Kiøbenhavn den 29 November; den begynder Kl. 0. 1 Min. Eftermiddag; den er paa det største Kl. 0. 47 Min., da 2 Tommer, 30 Min. eller omtrent en Femtedeel af Solen er formørket. Soelformørkelsen er ganske forbi Kl. 1. 34 Min. Eftermiddag.

Januari eller Glugmaaned har 31 Dage.

T 1 Nytaar — Sidste ☾ Kl. 7. 46 M. Form.
F 2 Abel
Lø 3 Enoch

S 4 S. eft. Nytaar
M 5 Simeon
Ti 6 Hellig 3 Konger
O 7 Knud Hertug
T 8 Erhard — Nye ☽ Kl. 8. 26 M. Efterm.
F 9 Julianus
Lø 10 Poul Eremit.

S 11 1 Sønd. eft. Hellig 3 K.
M 12 Reinhold
Ti 13 Hilarius
O 14 Felix
T 15 Maurus
F 16 Marcellus
Lø 17 Antonius — Forste ♂ Kl. 1. 15 M. Form.

S 18 2 Sønd. eft. Hellig 3 K.
M 19 Pontianus
Ti 20 Fabian Sebastian
O 21 Agnes
T 22 Vicentius
F 23 Emerentius
Lø 24 Thimotheus — Fuld ♃ Kl. 3. 22 M. Form.

S 25 Septuagesima
M 26 Polycarpus
Ti 27 Chrysostomus
O 28 Kronpr. Frederik
T 29 Christian 7 Fødsel
F 30 Louise — Sidste ☾ Kl. 6. 7 M. Efterm.
Lø 31 Virgilius

Februari eller Blidemaaned har 28 Dage.

S 1 Sexagesima
M 2 Kyndelmisse
Ti 3 Blasius
O 4 Veronica
T 5 Agathe
F 6 Dorothea
Lø 7 Richard — Nye ☽ Kl. 3. 3 M. Eftern.

S 8 Fastelavn
M 9 Scholastica
Ti 10 Hv. Tirsdag
O 11 Aske Onsdag
T 12 Eulalia
F 13 Benignus
Lø 14 Valentin

S 15 1 Sønd. i Faste — Første ☽ Kl. 6. 25 M. Form.
M 16 Juliane
Ti 17 Findanus
O 18 Juliane Sophie
T 19 Ammon
F 20 Eucharius
Lø 21 Samuel

S 22 2 Sønd. i Faste — Fuld ☽ Kl. 1. 37 M. Eftern.
M 23 Papias
Ti 24 Mathias
O 25 Victorinus
T 26 Inger
F 27 Procopius
Lø 28 Ollegaard

Marts eller Tordmaaned har 31 Dage.

S 1 3 Sond. i Faste — Sidste ☾ Kl. 7.
M 2 Simplicius — 9 M. Form.
Ti 3 Lucinus
O 4 Adrianus
T 5 Theophilus
F 6 Gotfred
Lø 7 Perpetua

S 8 Midfaste
M 9 40 Riddere — Nye ● Kl. 9.
Ti 10 Thala — 41 M. Form.
O 11 Gregorius
T 12 Macedonius
F 13 Eutychius
Lø 14 Zacharias

S 15 5 Sønd. i Faste
M 16 Gudmund
Ti 17 Gertrud — Første ☽ Kl. 7.
O 18 Alexander — 55 M. Form.
T 19 Joseph
F 20 Gordius
Lø 21 Benedictus

S 22 Palme Søndag
M 23 Fidelis — Fuld ○ Kl. 10.
Ti 24 Ulrica — 59 M. Efterm.
O 25 Marie Bebudelse
T 26 Skiertorsdag
F 27 Langfredag
Lø 28 Eustachius

S 29 Paaskedag
M 30 2 Paaskedag — Sidste ☾ Kl. 10.
Ti 31 Frederik 5 Fødsel — 35 M. Efterm.

April eller Faaremaaned har 30 Dage.

O 1 Hugo
T 2 Theodosius
F 3 Nicætas
Lø 4 Ambrosius

S 5 1 Sønd. eft. Paaske
M 6 Sixtus
Ti 7 Egesippus
O 8 Janus — Nye ☽ Kl. 2. 57 M. Form.
T 9 Procopius
F 10 Ezechiel
Lø 11 Leo

S 12 2 Sønd. eft. Paaske
M 13 Justinus
Ti 14 Tibertius
O 15 Chr. 5 Fødsel — Første ☽ Kl. 5. 0 M. Efterm.
T 16 Mariane
F 17 Anicetus
Lø 18 Eleutherius

S 19 3 Sønd. eft. Paaske
M 20 Sulpetius
Ti 21 Fløttedag i Kbhavn.
O 22 Cajus — Fuld ☺ Kl. 8. 4 M. Form.
T 23 Georgius
F 24 Bededag
Lø 25 Marcus Evang.

S 26 4 Sønd. eft. Paaske
M 27 Charlotte
Ti 28 Vitalis
O 29 Petr. Mart. — Sidste ☾ Kl. 3. 29 M. Efterm.
T 30 Severus

Mai eller Maimaaned har 31 Dage.

F 1 Philippi Jacobi
Lø 2 Athanasius

S 3 5 Sønd. eft. Paaske
M 4 Florianus
Ti 5 Gothard
O 6 Joh. ante Port.
T 7 Christi Himf. — Nye ☽ Kl. 5. 58 M. Efterm.
F 8 Stanislaus
Lø 9 Casparus

S 10 6 Sønd. eft. Paaske
M 11 Mamertes
Ti 12 Pancratius
O 13 Ingenus
T 14 Christian — Første ☽ Kl. 11. 50 M. Eftерm.
F 15 Sophie
Lø 16 Sara

S 17 Pintsedag
M 18 2 Pintsedag
Ti 19 Potentiana
O 20 Tamperdag
T 21 Helena — Fuld ☽ Kl. 5. 32 M. Efterm.
F 22 Castus
Lø 23 Desiderius

S 24 Trinitatis
M 25 Urban
Ti 26 Beda
O 27 Lucianus
T 28 Chr. Legemsf. — Sidste ☾ Kl. 8. 53 M. Form.
F 29 Maximus
Lø 30 Vigandus

S 31 1 Sønd. eft. Trin.

Juni eller Skiersommer har 30 Dage.

M 1 Nicodemus
Ti 2 Marcellinus
O 3 Eramus
T 4 Optatus
F 5 Bonifacius
Lø 6 Robertus — Nye ☽ Kl. 6.

S 7 2 Sønd. eft. Trin. — 15 M. Form.
M 8 Medardus
Ti 9 Primus
O 10 Onophrius
T 11 Barnab. Ap.
F 12 Basilius
Lø 13 Cyrillus — Første ☽ Kl. 4.

S 14 3 Sønd. eft. Trin. — 21 M. Form.
M 15 Vitus
Ti 16 Tycho
O 17 Botolphus
T 18 Ericus
F 19 Gervasius
Lø 20 Sylverius — Fuld ☽ Kl. 3.

S 21 4 Sønd. eft. Trin. — 59 M. Form.
M 22 10000 Martyr
Ti 23 Paulinus
O 24 St. Hansdag
T 25 Prosper
F 26 Pelagius
Lø 27 7 Sovere — Sidste ☽ Kl. 2.

S 28 5. Sønd. eft. Trin. — 5 M. Form.
M 29 Petri Pauli
Ti 30 Lucina

Juli eller Ormemaaned har 31 Dage.

D 1	Theobaldus	
T 2	Marie Besøgelse	
F 3	Sophie Magdalena	
Lø 4	Ulricus	
S. 5	6 Sønd. eft. Trin.	Nye ☽ Kl. 4.
M 6	Lion	5 M. Efterm.
Ti 7	Louise Augusta	
O 8	Kield	
T 9	Sostrata	
F 10	Wilh. Caroline	
Lø 11	Josva	
S 12	7 Sønd. eft. Trin.	Første ☽ Kl. 8.
M 13	Christiane	44 M. Form.
Ti 14	Bonaventura	
O 15	Apost. Deling	
T 16	Susanne	
F 17	Alexius	
Lø 18	Arnolphus	
S. 19	8 Sønd. eft. Trin.	Fuld ☽ Kl. 4.
M 20	Margaretha	0 M. Efterm.
Ti 21	Everus	
O 22	Marie Magdalene	
T 23	Apollinaris	
F 24	Christina	
Lø 25	Jacobus	
S. 26	9 Sønd. eft. Trin.	
M 27	Martha	Sidste ☽ Kl. 6.
Ti 28	Aurelius	36 M. Efterm.
O 29	Oluf	
T 30	Abdon	
F 31	Germanus	

Lø 1 Peders Fængsel

S 2 10 Sønd. eft. Trin.
M 3 Nicodemus
Ti 4 Dominicus
O 5 Oswald
T 6 Christi Forklaring
F 7 Donatus
Lø 8 Ruth

Nye ☽ Kl. 0.
17 M. Form.

S 9 11 Sønd. eft. Trin.
M 10 Laurentius
Ti 11 Herman
O 12 Clara
T 13 Hippolytus
F 14 Eusebius
Lø 15 Marie Himmelfart

Første ☽ Kl. 2.
41 M. Efterm.

S 16 12 Sønd. eft. Trin.
M 17 Anastatius
Ti 18 Agapetus
O 19 Sebaldus
T 20 Bernhard
F 21 Salomon
Lø 22 Symphoria

Fuld ☽ Kl. 5.
59 M. Form.

S 23 13 Sønd. eft. Trin.
M 24 Bartholom.
Ti 25 Ludvig
O 26 Irenæus
T 27 Gebhard
F 28 Lovisa
Lø 29 Joh. Halsh.

Sidste ☽ Kl. 9.
52 M. Form.

S 30 14 Sønd. eft. Trin.
M 31 Birte

September eller Fiskemaaned har 30 Dage.

Ti 1 Egedius
O 2 Elisa — Nye ☽ Kl. 7.
T 3 Seraphia — 56 M. Form.
F 4 Juliane Marie
Lø 5 Regina

S 6 15 Sønd. eft. Trin.
M 7 Robert
Ti 8 Marie Fødsel — Første ☽ Kl. 11.
O 9 Gorgonius — 36 M. Efterm.
T 10 Burchard
F 11 Hillebertus
Lø 12 Guido

S 13 16 Sønd. eft. Trin.
M 14 † Ophoielse
Ti 15 Eskild
O 16 Tamperdag — Fuld ☽ Kl. 11.
T 17 Lampert — 56 M. Efterm.
F 18 Chr. Frederik
Lø 19 Constantia

S 20 17 Sønd. eft. Trin.
M 21 Matheus
Ti 22 Mauritius
O 23 Linus
T 24 Teela — Sidste ☾ Kl. 11.
F 25 Cleophas — 25 M. Efterm.
Lø 26 Adolph

S 27 18 Sønd. eft. Trin.
M 28 Wenceslaus
Ti 29 St. Michel
O 30 Hieronymus

T 1 Remigius — Nye ☽ Kl. 4.
F 2 Ditlev — 4 M. Efterm.
La 3 Mette

S 4 19 Sond. eft. Trin.
M 5 Placidus
Ti 6 Broderus
O 7 Amalia
T 8 Ingeborg — Første ☽ Kl. 0.
F 9 Dionysius — 11 M. Efterm.
Lø 10 Gereon

S 11 20 Sond. eft. Trin.
M 12 Maximilian
Ti 13 Angelus
O 14 Calixtus
T 15 Hedevig
F 16 Gallus — Fuld ☽ Kl. 3.
La 17 Florentinus — 19 M. Efterm.

S 18 21 Sond. eft. Trin.
M 19 Balthaser
Ti 20 Flottedag i Khavn.
O 21 11000 Jfr.
T 22 Cordula
F 23 Soren
Lø 24 Proclus — Sidste ☾ Kl. 10. — 46 M. Form.

S 25 22 Sond. eft. Trin.
M 26 Sem
Ti 27 Facundus
O 28 Krp. Marie
T 29 Narciſſus
F 30 Charl. Louiſe
Lø 31 Lutherus — Nye ☽ Kl. 1. — 33 M. Form.

S 1 Alle Helgen
M 2 Alle Siæle
Ti 3 Hubert
O 4 Otto
T 5 Malachias
F 6 Leonhardt
Lø 7 Engelbret — Første ☽ Kl. 4. 33 M. Form.

S 8 24 Sønd. eft. Trin.
M 9 Theodorus
Ti 10 Adelhaide
O 11 Morten Biſp
T 12 Torkild
F 13 Arcadius
Lø 14 Frederik

S 15 25 Sønd. eft. Trin. — Fuld ☉ Kl. 9. 5 M. Form.
M 16 Othmar
Ti 17 Anianus
O 18 Heſychius
T 19 Eliſabeth
F 20 Volkmar
Lø 21 Marie Offring

S 22 26 Sønd. eft. Trin. — Sidſte ☾ Kl. 8. 7 M. Efterm.
M 23 Clemens
Ti 24 Chryſogonus
O 25 Catharine
T 26 Conrad
F 27 Facundus
Lø 28 Sophie Magdalene

S 29 1 Sønd. i Advent — Nye ☽ Kl. 0. 49 M. Efterm.
M 30 Andreas

December eller Christmaaned har 31 Dage.

Ti 1 Arnold
O 2 Bibiana
T 3 Svend
F 4 Barbara
Lø 5 Sabina

S 6 2 Sønd. i Advent
M 7 Agathonius — Forste ☽ Kl. 0.
Ti 8 Marie Unds. — 10 M. Form.
O 9 Rudolph
T 10 Judith
F 11 Damasus
Lø 12 Epimachus

S 13 3 Sønd. i Advent
M 14 Crispus
Ti 15 Nicasius — Fuld ☽ Kl. 1.
O 16 Tamperdag — 45 M. Form.
T 17 Albina
F 18 Louise
Lø 19 Nemesius

S 20 4 Sønd. i Advent
M 21 Thomas
Ti 22 Japetus — Sidste ☾ Kl. 4.
O 23 Thorlacius — 9 M. Form.
T 24 Adam
F 25 Juledag
Lø 26 St. Steph.

S 27 S imellem Juul og Nytaar
M 28 Børnedag
Ti 29 Noah — Nye ☽ Kl. 2.
O 30 David — 0 M. Form.
T 31 Sylvester

Lykſalighed.

(En Hymenæe.)

Ord eller Lyd, ſom Babels Hvirvelvinde
Forfølge, tumle, ſplitte ad til nu,
Ord, ſom paa Brødres Læber daglig blandet,
Forſtaaes om Alt og af enhver om andet,
Lykſalighed! o lad min Sangerinde
Begribe dig! o Lyd! hvad ſiger du?

Thi liſtig er din Lyd, ſom Harpens Toner,
Som Veſtenvindens Sang blandt Roſerne,
Hvor er du da? O lad en Straale viſe
Den Yndling, ſom dig trættes ei at priſe,
I Strøv, i Guld, ved Hytter eller Throner,
Hvor ſkal jeg ſøge den Lykſalige?

Hvor Trællen maskes glad i gyldne Lænker,
Hvor Eremiten lmager, stolt og fri,
Kun nyder sig; hos Helten, hos en Hyrde,
Hos den, som bærer, den som er til Byrde,
Hos den, som dybt, og den som aldrig tænker?
Hvor er du, Drøm! og hvad bestaaer du i?

Men Pactols gule Sand, og Indus's Stene,
Og Daphnes Krands er ikke nok til dig;
Lykkalighed! for Frie og for Slaver
Flyer du; den Stolte flyer for dine Gaver;
Hos Dyd og Viisdom findes du allene;
Den Fromme kun kan være lykkelig.

Den da, som god, og blid, og stolt, og roelig
Kun øser Glæden af dens rene Væld;
Den, som har sluttet Forbund med den Høie,
Hvis mindste Suk er stort i Almagts Øie,
Hos denne har Lykkalighed sin Boelig,
Ham overøser den med Lyst og Held.

Kom frem du første Mand! af Godheds Hænder,
Lad Musen see dig i dit Paradiis,
For dig udbreder Almagt, hvad den skabte,
Hvad Myriader har, og hvad de tabte,
Det eier du; du føler Gud, og kiender,
Og ligner ham; god er du, stærk og viis.

Lyksalige! hvi smægter da dit Øie?
Hvad leder Himlens Øen forgiæves om?
Det af Algodhed fulde Hierte banker
Uroeligt — Suk adspreder Viisdoms Tanker;
Blev Støvets Siæl ei mættet af den Høie,
At Længsel ulmer i hans Helligdom?

Hvor er Lyksalighed! Men Glædens Fader
Har seet det Suk, Mand! som du blusser ved;
Han saae den Fryd, hvortil du kunde trænge
I Glædens Skiød, i Edens gyldne Enge,
Han fandt dig god, som Himlens Myriader,
Men ei lyksalig i din Evighed.

Først i din Arm, du rødmende Mandinde!
Først ved det svulmende, det kiælne Bryst,
Hvor i et Sprog, som Godhed selv har blandet,
Et Suk betroer sin Vellyst til et andet,
Smiil døer i Smiil, og Verdener forsvinde,
Der boer Lykkalighed, der throner Lyst.

Ja jeg har fundet den — den boer allene
I Ædles Bryst, hos Viisdom og hos Dyd;
Men der, min J**g, der hvor Luer brænde,
Som Himlen selv, som Dyd og Elskov tænde,
Der finder du, der siner min Tamene
Et Svælg, og hvilket bundløst Svælg af Fryd.

Alt lyser Hymens Fakkel høit til Glæde,
Og Amor følger med sin gyldne Piil;
Alt møder Himlen dig, see den udbreder
Sin rige Gave, Dyd og Yndigheder,
Alt knytter den Lykkalighedens Kiæde,
Som Godhed selv besegler med en Smiil.

Alt svarer Glædens Chor — en sneehvid Skare
Af unge Dyder, Elskov rødmende,
Og Ømhed smilende med Mødres Miner,
Den stolte Troskab, Huuslighed, som triner
Forsigtig frem — og Fromhed — alle svare,
Og kalder J**g den Lyksaligste.

O svar og du, som zittrer i min Læbe!
Men Lyst, men Blodets, Brodernavnets Magt
Har qvalt min Stemme med Lyksaligheder;
O Musa! syng da du din tro Veileder,
Ven, Broder, Lærer, o! men Taarer stræbe
At sige meer, end al min Sang har sagt.

Og broderlige Taarer skal anraabe
Den Gud, som gav dig din Lyksalighed,
Om, og hvorom? — hvad kan min Sang begiære
Til den Lyksalige? Guld eller Ære?
Nei, Broder! thi det bedste, du kan haabe,
Er, at den Lyst, du har, maa vare ved.

Joh. Ewald.

Ved en Ynglings Død.

Du, som knæler for Jehovahs Throne,
Unge herliggiorte Ven!
Hæld dig med Udødeligheds Krone!
Tidlig — tidlig vandt du den.
Ak!, vi tabte dig — din Faders Hierte
Kjænder ingen Glæde nu,
Og hvad ligner vel en Moders Smerte,
Der har tabt en Søn, som dug
Aldrig mere skal vi da opdage
Høie Dyder i dit Bryst,
Aldrig see din store Siæl tiltage,
Som var skabt til dines Lyst.
O naar atter Vaarens Pragt skal smile
Frød til hele Skabningen,

Da skal du ei munter mod den ile,
Da skal du ei sole den.
Men — du gik derhen, hvor hver en Smerte,
Hver en Kummer Ende har;
Jordens Sorger skal ei naae det Hierte,
Som for godt til Jorden var.
Han, som saae din store Aand, han sendte
Naadig Dødens Engel ned,
Livets lange haarde Kamp han endte,
For din Fod i Striden gleed.
Og han sønderbrød ined eet hver Snare,
Som laae udspændt for din Fod,
Og hans Haand udrev dig af hver Fare,
Som du ilede imod.
O! din Aand kan Graven ei modtage,
Støvet kan ei fængsle den;
Ubesmittet, reen den gik tilbage
Til sin Skabers Haand igien.
Der i Glædens Evighed den breder
Sine rene Kræfter ud,

Mætter sig med Viisdom, og tilbeder
Den uendelige Gud!
O, maaskee du seer endnu tilbage
Medynksfuld til Støvet ned,
O maaskee du beder for os Svage,
Henrykt i din Salighed.
Stedse skal dit kiære Billed svæve,
Som en Engel, rundt om mig;
Naar jeg hører Løvet sagte bæve,
Vil jeg troe, at høre dig.
Naar i stille Nætter Maanen smiler
Sorgelig til Jorden ned,
Engel! o da synes mig, du iler
Mod mig i din Herlighed.
O naar ofte da min Fod er faldet,
Ofte har forvildet sig;
Naar jeg, træt af Livet, bliver kaldet
Op fra Sorgers Land til dig;
Maatte da mit lange Regnskab blive
Let som dit, du Lysets Aand!

Maatte jeg saalet som du løstrive
Mig fra alle Støvets Baand!
O da skal i Himlens rene Glæde
Du forklaret møde mig;
Der skal de, som nu dit Tab begræde
Evig, evig favne dig.

C. . Lund.

Christ. 1807.

Frimurer-Hymne.

Fader! du hvis Vink udrev
Skabningen af Morkets Stemme,
Du som bød med Almagts Stemme
Vorde Lys! og Lyset blev;
I dit Navn vort Lys vi tænde,
Sku med Naade til det ned!
Sign det med din høie Fred,
Dig til Ære lad det brænde!

Det i Østen høve sig
Lig en Straale fra det Høie,
Dulgt for uindviet Øie,
Lede Ordnens Børn til Dig!

Ingen Taage det forduukle!
Irlys ei fortrænge det!
Og for sidste Murerat
Reent som første Dag det funkle!

Dine Vele, dine Fied,
Vise det i Støvets Morke!
Murerviet qvæge, styrke,
Forberede sig derved,
At naar hisset os oprinder
Evighedens Morgenstiær,
Murerviet henrykt der
Murerlysets Væld gienfinder.

K. L. Rahbek.

Frihedssang i Skoven.

Venner, i Naturens Skiod,
Under Skovens hvalte Bue,
Glemme vi den snevre Stue,
Og al Hovedstadens Nød.
Muntre Fugle synge;
Seer den hele Klynge
Sig paa Grenen gynge!
Op, til deres Floiteklang
Tone hoit vor Frihedssang!

Frihed aander hvert et Bryst
Her, hvor Luften frit henstrommer,
Frit i Aaen Fisken svommer,
Og hver Skabning drikker Lyst.

Seer, hvor Skyen bæver,
Sig mod Solen hæver,
Og saa fri hensvæver!
Venner, Frihed synge vi
Til Naturens Harmoni!

Fri for Kunstens frække Bud
Strækker Egen sine Rødder
Ned til Antipodens Fødder,
Og sin Top til Skyen ud.
Under Egens Grene
Og aldgamle Stene
Hvile Kæmpens Bene.
Frihed! raabte han, og faldt,
Da det Danmarks Hæder gjaldt.

Fri for Kunstens tunge Tvang,
Pryde Blomster uden Navne,
Som kun Sommerfuglen gavne,
Denne vellugtfulde Vang.

Kildens Sølv hevrinder
Uden Tvang og Hinder
Mellem blaae Kiærminder.
Frihed paa Naturens Vei!
Raaber Eeg og Glemmigei.

Fri for Etikettens Baand,
Ei for gode, gamle Skikke,
Kunne vi saa glade drikke,
Mens en Sang os giver Aand.
Lad den sayre Qvinde
Blomsterkrandse binde,
Som ved Kys vi vinde!
Meer end Livet nyde vi
Kierlighed og Harmoni!

Fri for Munkefroens Baal,
Fri for Despotismens Torden,
Som omtoner hele Jorden,
Drikke vi vort Danmarks Skaal!

Alt, hvad Himlen tænker

Alt, hvad Dyden tænker,

Leve fri for Lænker!

Frihed! ragaber Syd- og Nord,

Frihed! Himmel, Hav og Jord.

Sander.

Julesang.

De salige Aander i Bethlehems Dale
Saa sødelig sang;
Under Stjerners Klang,
I stille natlige Dvale,
De himmelske Magter neddale.
I jublende Chor det festlig lod:
"I Dag er eder en Frelser sød"
"I Bethlems Skiød."

"Fred skal over Jorden velsignende hvile"
"Og Guds Velbehag,"
"O salige Dag!"
De undrende Hyrder ile,
See Barnet saa mildelig smile,

Og troe det himmelske Sendebud,
Og vandre nu fro i Verden ud
Og prise Gud.

Den end over Jorden saa festligen lyder,
Den himmelske Sang;
Til Englenes Rang,
Den hæver Stovet, og gyder
Et Væld af velsignende Dyder,
I milde Strømme paa Jorden ned,
Og fylder Sjælen med Lys og Fred
Og Salighed.

F. Schmidt.

Sang

til en Vens Fødselsdag.

Vil du at Livet dig skal smage,
Bland Spog og Alvor smukt deri,
Et Liv af idel Morskabs Dage
Et Maaltid var af Krydderi.

Fortien ved Virksomhed din Hvile,
Forskion med Munterhed din Ro;
Og Ro og Virksomhed tilsmile
Dig ligevenlig begge to!

O Ven! som denne Kunst har inde,
Hvis Dag er Daad, hvis Aften Ro,
Behag du i det Morskab finde,
Dig Venskab her indvier fro!

Lad Spil og Spog og Sang dig sige,
Hvad vore Hierter sige dig:
See dine Venner lykkelige,
Ved dig at vide lykkelig.

I Fædrespor som hidtil finde
Du Fædreværd og Fædrelon.
End tit dig denne Dag oprinde,
Og stedse dobbelt glad og skion!

K. K.

Maanens Adriene.

En Aften sagde Maanen til sin Moder,
Hør, sødeste Mama,
Jeg har en Bøn, hvortil du mig maa sige Ja!
I Guld fra Top til Taa du klædet har min Broder,
Mens jeg gaaer ganske nøgen, og dog seer
Got Folk saa vel paa mig, som ham, og maaskee meer;
Især Mandfolkene. Jeg blues, sandt at sige,
Hver Gang jeg viser mig; thi hvor det gaaer,
Er jeg dog alt en voxen Pige.
Hør altsaa, hvad jeg her dig foreslaaer.

Pragt hader jeg; du veed, min Sag er ikke,
I Diet, som min Broder gior, at stikke;

Jeg er fornøiet med en høviſk Dragt;
Og ønſker, blot af Tilgtighed, ſom ſagt,
En ſimpel varm og kiølig Adrlene,
Af linnet Uldentøi (ſom holder Heden ud,
Og dog tillige varmer got i Slud)
Der, net, og magelig, mig kunde tiene
I hver en Aarstid, og i alſlags Veir,
Til Søndagspynt, og Hverdagsbrug iſær;
Kun maa den hylle mig fra Top til Fode,
Som Drapperiet, der om en Antik er ſvøbt,
Og, det forſtaaer ſig, paaſe mig, ſom ſtøbt,
Og være ſkaaren paa den nye Mode. —

"Det Ønſke rober Ubetænkſomhed,
Mit Barn!" gientog Mama: " du jo forandrer
Geſtalt hvert Øieblik, og, ſom du veed,
Een lige maver, og en anden feed,
Du, ſtedſe vexlende, din Bane vandrer;
Den Dragt, du beder om, er en Umulighed." —

Min Læser, naar han lidet sig besinder,
Hvad Fablen lærer af sig selv vel finder;
Jeg slutter altsaa med en Tankestreg —
Jeg en Anledning meer ham blot har villet skjænke
Til selv at tænke,
Min Læser udentvivl er nok saa klog, som jeg.

Baggesen.

I Fraværelsen.

Jeg søgte min Ven i Vaarens Lund,
Under hængende Grenes Skygge,
I rødmende Aften, i Elskovs Stund,
Hvor forhen blomstred' min Lykke.
Han var der ikke, da bæved' mit Bryst,
Ak! føler han Vaarens Lyst?

Og Mørket voxte, og Uglen skreeg,
Og Vinden sukked' i Løvet;
Jeg syntes, han stod der tavs og bleeg,
Hans Øie var mat og bedrøvet.
Udgræd din Sorg ved mit Bryst, min Ven!
Men Skikkelsen stum svandt hen.

Jeg klager, Elskte! ei over mig,
Mine Taarer er for din Smerte.
Ak! vilde Bolger ombruse dig
Langt fra din Elskedes Hierte.
Mine Ord i Vindens Susen forgaae,
Dit Øre de aldrig naae!

J. P. Mynster.

Ynglingen ved Kilden.

(Efter Schiller.)

Nær ved Kilden sad en Yngling,
Blomster bandt han til en Krands;
Og han saae dem brat hensvinde
Drivende paa Bølgers Dands; —
Ak! saa flyde mine Dage
Hen som Kildens Bølger blaae,
Og saa svinder hen min Ungdom,
Som de Krandse snart forgaae.

Spørger ei, hvorfor jeg sørger
Alt i Livets Blomstervaar,
Alle glæde sig og haabe,
Naar den hulde Vaar fremgaaer!
Ak! men disse tusend Stemmer
Ved Naturens første Smiil

Trykke i mit arme Hierte
Haablos Kummers skarpe Piil;

Hvad kan mig den Glæde hytte,
Som nu Vaaren skænker mig,
Ak! den Eene som jeg søger,
Hun er fiern, ak! fiern fra mig.
Længselsfuld jeg mine Arme
Strækker mod den Elskte hen,
Men mit kummerfulde Hierte,
Finder ei sin Fryd igien.

Kom, o kom! du skionne Hulde!
Fra dit stolte Slot, herned,
Blomster som i Vaaren dufte,
Vil jeg strøe i dine Fied.
Lyt, i Lunden Sangen toner,
Kilden risler hen saa klar!
Rum er i den mindste Hytte
For lyksaligt elsket Par.

M. Hirst.

Tvende Sange
ved Grevinde

Danneskiold-Samsøes Fødselsdag.

I.

Den 12te August, 1805.

O! du, hvis Blik saa venligt smiler,
Hvis Smil, som Solens, vækker Fryd,
Til dig vor Musa fredigt iler
Med Høitidssang og Jubelnyd.
Med rørte Hjerter synge vi
Dit Livs den skiønne Harmoni.

Du fødtes til din Moders Hæder,
Og til din ædle Faders Lyst,
Det blev din Lod, at adle Glæder,
At skienke den Forladte Trøst.
Din Barndoms og din Ungdoms Aar
Forsvandt, som Hesperidens Vaar.

Lykkalig prises Dannemanden,
Der fik dit Hierte med din Haand!
Til Himlen knytter Ægtestanden
Et Par med Dydens Demantbaand.
For Eder blomstrer Jorden skiøn,
Og sildigt spaaer den Himlens Løn!

Hæld, Hæld dig, sieldne Dannequinde!
Hæld dine Børn! de ligne dig!
Seer om den favre Rose vinde
De spæde Rosenknopper sig,
De frygte ei for Storm og Sky
I Moderomheds trygge Ly.

Huld denne Dag! der til os taler
Om sundne Dages Værd og Fryd,
Som Havets klare Speil os maler
De lyse Stierners gyldne Pryd.
O! Dag, et evigt Minde bliv
Om Henriettes skionne Liv!

II.

Den 12te August, 1806.

Som blide Morgendromme svinde,
Svandt eet af Henriettes Aar;
Og Høitidsdagens glade Minde
Omtoner os, som et Sgaar,
"O! Dag, et evigt Minde bliv
"Om Henriettes skionne Liv!"

Et evigt Minde skal du blive,
Velkomne, kiære Fødselsdag!
Til Glæden skal du tidt oplive
Din ædle Mages Vennelag!
Hvo glemmer Hiertets rene Fryd?
Hvo glemmer Dannequindens Dyd?

Du vil i Evighed os minde,
O Dag, om Henriettes Værd?
Selv-Heltens Navn kan tidt forsvinde,
Som Heltens stolte Skiold og Sværd.
Men Qvindedyd er paa vor Vei
Den favre Blomst Forglemmigei.

Ei Siælen doer, der glad erindrer
En Henriettes egen Daad;
Hvor tidt hun Sorg og Smerte lindrer
Ved virksom Hielp og kierligt Raad;
Og planter Glæder uden Tal
I Hytten, som i høien Sal.

Med Ømhed saaer hun sine Dyder
I Sønners og i Døttres Bryst;
Og hvad den ædle Fader fryder,
Fremspirer der til Alles Lyst.
I evig Arv gaaer hendes Dyd,
Som Efterslægtens favre Pryd!

Thi synger Høitidsdagens Hæder,
Og fylder krandsede Pokal!
Og mens kun Fryd vort Øie væder,
Gientage Sangen Berg og Dal:
Hun leve længe veltilfreds
I elsket og elskværdig Kreds!

Sander.

Til

K. M. Rahbek.

den 19 October 1806.

Jeg gik og søgte Blomster i min Have,
Dem i en broget Krands jeg vilde binde,
At sende min og Blomsternes Veninde,
Thi hun forskyder ei den ringe Gave:
Jeg søgte, men jeg kunde ingen finde.

Thi Stormen var alt dragen hen derover
Og havde uden Skaansel ødelagt
Al mine mange Blomsters Duft og Pragt:
Og Konstneren sin Vintersøvn alt sover,
Som virked' Jordens tusindfarvet Dragt.

Charis 1807.

Men som jeg gik, see! Phantasien bredte
Sin Herlighed, hvor Alting for var øde,
Den malte mig saa mange Roser røde,
Med nye Blomstertepper Jorden klædte,
Saa liflige, saa duftende og bløde.

Da tænkte jeg: lad Aarets Tider svinde!
Thi ei i Vaar, i Sommer ei allene
De elskte Blomster Digteren skal tiene;
I nogne Vinter bød han dem at finde,
Og dem i Krandse konstigen forene.

Han finder Glædens Roser paa sin Vei,
I hvilke Egne end han Foden sætter,
Og mellem Sorgens Liljer dem fletter;
Ham salme Anemonens Kroner er,
Ham dufter Nattviol i Vinter-Nætter.

Et Blomster, skjønnere, han finder end,
Den ægte Amarant, hvorom de sige,

Den voxer ei i noget Verdens Rige,
Men Himmelen allene bærer den;
Dens Navn er helligt: den Uoisnelige.

Af alle Blomster, smilende og milde,
Tør intet dermed sig i Ligning sætte,
Og helst jeg min Veninde bragte dette.
O! kunde jeg engang, som jeg det vilde,
Med Amaranter hendes Navn omflette!

Dog nu jeg bringer kun en ringe Gave,
Som sin Bestedder ei skal gjøre rig;
Beskeden derfor og den nærmer sig,
Og vil sit bedste Værd af Venskab have,
Men derved dog den være tækkelig!

I stillen Dal, langs klare Kilders Vei,
Et lidet venligt Blomster groer saa gierne;
Det sendes tidt med Budskab fra det Fierne,
Og nævner fromt sit Navn: Forgiet mig ei,
Og smiler med den lille lysblaae Stierne.

I stue Krandse Hver den Blomst sig binder,
Hver ofte gav og ofte modtog den,
Dog, naar den kommer, sees den glad igien,
Thi naar den: glem mig ikke! mildt paaminder,
Den siger og: dig glemte ei din Ven.

Saa skal og fremfor alle den udkaaret
Paa hendes Dag til min Veninde være,
Det vante Budskab atter hen at bære.
O! af den første gid hver Dag i Aaret
At bringe hende Blomster maatte lære!

J. P. Mynster.

Til

Borgeren og Digteren

E. Falsens og hans værdige Hustrues

Sølvbryllup.

Hvo kan os Grønt og Blomster finde
Til et saa ædelt Jubelpar?
Hvad Haand en Brudekrands kan binde,
Som dem og Dagen værdig var?
Den første Qvist Thalia rækker
Sin Yndling og sin ældste Ven;
Af egen Laurus hun den bræker,
Hun i hans Vaar ham plantede den.
Og blandt dens eviggrønne Blade,
Man seer sig Egelov at snoe,
Som ved Walhallas Fest, de glade
Bekrandse Skialden begge to.

En Granqvist Nor gav til hans Hæder;
Og faldt en Taare ned derpaa,
Den tabte Trylleſyn begræder,
Hvori Nor ſit Lyceum ſade.

Og Bruden gav ſit Hædersſmykke
En Myrthegvist til Krandſens Pryd,
Den bares frem af huuslig Lykke,
Ledſaget af hver huuslig Dyd.

Med egne Roſer Venſkab-ſlætter
De fire Qviſte til en Krands,
Og henrykt den paa begge ſætter,
Hvad er ei hendes, ſom er hans?

End længe, længe begge bære
Den ſkionne Jubelkrands med Fryd!
End længe længe Lon den være
For Borgerværd og huuslig Dyd.

K. L. Rahbek.

Lille Signe.

(Efter det Spanske.)

Lille Signe, forehold ei mig,
At jeg er saa barnlig, lille Signe!
Er jeg Barn, saa ligner jeg jo dig;
Og hvor jeg vel blues, dig at ligne?

Hvordan bød han, Menneskhedens Ven?
Aldrig gaaer hans Lærdom mig af Minde:
Kun som Barn du kom i Himmelen,
Eller du var aldrigen derinde!

Lille Engel! ræk din Haand til mig
Led mig ind i Barnets Himmels Glæder!
Hvergang Dørren aabnes der for dig,
Glem ei ham, som udenfor den græder!

Giv mig atter min forsvundne Vaar,
Og dens Blomster, og dens Leege, Signe!
Und mig kun at være tretten Aar!
Und mig, din Uskyldighed at ligne!

Dands i Leege mod din Sommerdag!
Giem mig Beltet, Signe! giv mig Ringen!
Gode Lille! blandt de Smaa mig tag!
Eller ogsaa dandser jeg med ingen.

Giem og dette lille Børnespil!
Lad os Sang og Spog hinanden lære!
Jeg din Sanger stedse være vil;
Og du skal min Sanggudinde være!

Baggesen.

Aftenen.

(Et Fragment.)

Indsvøbt i al sin Skræk, og vred, og vild
Nedbruser han fra Biergene — o flyv!
Du Rosens og de spæde Liliers Ven!
O skiærts ei meer saa tryg med Sjelunds Høi!
Din Fiende kommer; flyv du gyldne Soel!
Fra Helsinge, fra Østens nogne Field
Nedbruser han; hans Aandedræt er Storm —
Og huul og sørgelig som Bølgens Lyd,
Der toner mod en eensom Klippes Fod,
Er Lyden af hans Komme; Gladens Spor,
Hvert yndet Maleri af Grønt og Guld,
Hver Gnist af Skovens skummende Christal,
Hvert flygtigt Glimt af Bølgens sølvblaae Ryg,

Har alt hans store Skygge slettet ud.
Bag ved den Morder er Naturen død,
O flyv! du Glædens Ven! o skiærts dog ei
Saalænge med Sophias gyldne Spiir,
Forlænge kysser du hver enkelt Busk,
Hver vestlig Høi, hvormed du drev din Skiærts.
De rødme ved dit kiælne Afskedskys.

Snart skal de blegne, som den stolte Mo,
Hvis Hiærte Helte kun tør trætte om —
Hvi sidder hun saa eensom i sin Port,
Saa tankefuld? hvi løfter hun saa tit
De store Øine? dem, som Dyd og Mod
Og Visdom, og endnu, jeg veed ei, hvad
Saa yndigt blandes i — hvi løfter hun
Dem smægtende saa tit mod Biergets Vei?
Hun venter ham — sit Hiertes skiulte Haab,
Sin stille Tankes Ven — den unge Helt,
Hun skildrer sig ham seierrig — belødt
Med Fetters Rov — og alt tilgiver hun

Et meer end venligt Smiil, og Heltesang,
Og paa sit Skiod udbreder Kampens Mø
Det bunte, det med Guld isprængte Skiærf,
Som hun har virket til sit Hiertes Helt —
Nu kommer han; han kommer! ha han flyer,
Nu blusser hendes Kind — hun skiuler vred
Det guldisprængte Skiærf — Men ak! hun seer
Den sorte Jette, som forfølger ham
Med hoit opløftet Sværd — Nu zitrer hun —
Nu svømmer hun i Graad — hun blegner! fly
Guldhaarede! for Jetten knuser dig.

Saa rødme Leirehoie ved din Flugt,
Og vrede skiule de der gyldne Pragt,
Som hver for sig udbredte dig til Lyst,
Du bunte Hoies Elsker! — Men de see
Din sorte Fiende — skrækkelig og vild
Forfølger han der' Ven med lange Skridt —
Da zitre de — da svømme de i Dug,
Snart skal de blegne — fly du elskte Soel!

Før Jetten naaer dig — guul er Jettens Hielm,
Som Dødens Farve — fra dens høie Kam
Nedsvæver Busken smudsigrød og bleeg,
I tynde Striber ad hans brede Ryg,
Sort er hans Skiold, som Sorgen, som det Flor,
Bag hvilket Enken græder — skrækkeligt,
Som Almagts Slør, hvormed den skiuler sig,
Naar den i Harm tillaver Dødens Ild —
Et ildrødt Meteor er Jettens Sværd,
O see det lyne bag hans Hielm — og sly,
Du milde Kiæmper med det gyldne Haar.

Joh. Ewald.

Min Siſken.

(Romance efter Franzén.)

Jeg har i Hytten, hvor jeg boer,
— den Hytte er vel ikke ſtor
og ikke ſmuk, dog ei den Hytte
med Kongens Gaard jeg vil ombytte! —

Jeg har en liden Siſken der,
ſom er mig meer end Penge kiær;
hun har en lille bitte Tunge,
ſom kan ſaa vakkert, vakkert ſiunge.

Fra Top til Taa er hun ſaa net,
ſom Ilden levende og let.

Mon hun faaer stundom nye Klæder?
See! som et Speil er dog hver Fieder!

Hun synes leve blot for mig,
naar jeg er glad hun glæder sig,
er jeg det ei, hun stille sidder,
og klager med sorgmodigt Kvidder!

Saasnart jeg nævner hendes Navn,
hun faer som Pilen i min Favn,
og Brod af mine Læber hakker,
og synger saa sag sødt og takker.

Jeg peppe paa min Lyre ror',
før strax opmærksom til hun hør',
og seer paa Dyret, som saa lyder,
og ud i søde Toner bryder.

Hen til et Speil jeg hende bær —
See! hvor hun fro og kielen er,

Hun kysser Glasset! — Stakkels Lille!
Hvorfore vil jeg dig saa ilde? —

Saa tidt du lyster, du jo kan
udflyve i mit Blomsterland,
men trofast kommer du tilbage! —
O! fik jeg engang saadan Mage?

Schønberg.

Afskeds-Sut
til
Frue K. M. Rahbek.

Du, som mellem Sanggudinder
Boer i Dans Apollos Hiem,
Og Chariter Krandse binder,
Uadstillelig fra dem;
Som, i Nærhed af en Throne
Smiler i en Digters Vraa,
Rahbeks eskelige Kone!
Vil du ei min Sang forsmaae?

Sang? — Men tor den svage Stemme,
Skiæbnen bod, i fremmed Klang
Hiemmets kiælne Lyd at glemme,
Stammer Veemod kalde Sang? —
Ak! mit matte Hiertes Stræben

Dover selv en Dues Kluk;
Og i Nyn, som doe paa Læben,
Daaner Musens sidste Suk!

Hid, til Dannerkongens Have,
Hid, til mine Brødres Hiem,
Ilste jeg fra Sydens Grave,
For at fryde mig med dem,
Ak! som Lyn i Lyn henrunde
Glædens Glimt! Mig vinker, nu,
Deres lyse Dage sounde,
Nattens Morke med dobbelt Sru!

O! mit Gienfyns blide Dage
Svandt, som Glædens Øieblik!
Intet har jeg nu tilbage
Af den Trost, mit Hierte fik!
Selv den Blomst, hvis Kalk jeg tænkte
Fuld af evig Ungdoms Lyst,
Rosen, som Du huld mig skiænkte,
Doer, Veninde! paa mit Bryst.

Baggesen.

Menneskets Uro.

Himlens Fred, du høie, rene!
Op til dig skal Tanken stige:
Striden ender Du alene
Mellem Dyderne, som hige,
Og af hvilke Sielen hildes,
Og i tunge Trældom trættes,
Som dog aldrig ville mættes,
Og ei heller kunne stilles.

I ublandet Klarhed skue
Lad mig dig, og end min Smerte!
Thi end med vanhellig Lue
Brænder Uro i mit Hierte.

Thi-fortabt i øde Vrimmel,
Jaget bange om paa Jorden,
Rov for dunkle Nag er vorden,
Siælen, udstodt fra Guds Himmel.

Vel den dog, at Uro vækker
Den endnu op af dens Slummer,
Op af tomme Lyst den skrækker,
Som af tankeløse Kummer,
At den ikke sig skal vælge
Eene Jordens Frugter, slovet,
Og af deres Nuus bedøvet
Sig til Skiændsel evig sælge.

For skal Uro mig fortære,
For jeg skal med Verdens Viise
Roeligt mig af Jorden nære.
Lad dem deres Vinding prise!
Arm i al den Rigdom, Trangen
Skal mig større Ønsker lære;

Siælens Strid skal Vidne bære,
At endnu den ei er fangen.

Dog jeg ved, at der er Seier,
Først naar varig Fred kan vindes;
Skiondt Klenodiet Hiertet eier,
Er det sildigt dog, det findes.
Tidens vilde Skiften svinder,
Verdens frække Glands skal sælme,
Evig grønnes Fredens Palme
For den glade Seiervinder.

J. P. Mynster.

Perdita Bedreværd,

en ikke ualmindelig Historie.

(Fortalt i Breve.)

For Selvhad, Haan og Last blev den forførte Rov,
Med mildest Spøgenavn Forføreren blev nævnet.
F. H. Guldberg.

H***d E***t til Udgiveren af Charis.

Sikkerlig undrer du dig, gamle Ven! at jeg skriver dig til under et litterarisk Firma; det er, veed du, ikke den Slags Correspondance, jeg pleier at være saa sysselsat med; men der er i dette Øieblik noget paa mit Hierte, der saaledes har nedtynget det, at jeg maa skaffe

det Luft; noget, der saa usigelig har virket paa mig, og efter min Følelse saaledes maatte virke paa alle ikke aldeles fordærvede Mennesker, naar det blot blev fortalt, som det burde fortælles, og som jeg rigtig nok ikke seer mig istand til at fortælle det, jeg der ikke er vant til at skrive andet end Handelsbreve og Veksler. Jeg besluttede derfor at nedlægge det i den Barm; gior du derved, hvad dig godt synes.

Jeg har, som jeg troer nylig at have sagt dig, da omsider ladet mig overtale til at blive Fattigforstander i ** District. Jeg har ikke glemt, hvad du, sagtens ikke ganske uden Føie, sagde: at jeg i saa Fald maatte vogte mig, de Fattige ikke blev mine Forstandere, isteden for jeg deres; vist nok er den ikke blot oeconomiske, men den endnu skrækkeligere physiske og moralske Elendighed, man derved bliver Vidne til, og det saa ofte uden at være istand til at raade i det mindste tilstrækkelig Bod derpaa, et sørgeligt, et martrende Syn, der bliver dobbelt nagende og knusende, naar man nu, hvad mig i Følge mit dobbelte Kald saa ofte

ofte vederfares, lige fra disse Jammerens Vraaer kommer hen i eet af Overdaadighedens Afgudstempler, og finder med ublu Ødselhed henkastet, maaskee for sine Fødder, en langt større Sum, end der udkrævedes til at afhielpe for hele Maaneder en heel Families Nød, eller vel endog aldeles at frelse den for Undergang; og naar man saa ydermeer betænker, føler, at dette endda langt fra ikke er Rigdoms værste, skiændigste, afskyeligste Misbrug, at den saa ofte, ikke nøiet med ikke at forekomme Laster, anvendes til umiddelbar at befordre dem, at kiøbe, som jeg kan huske, du et Sted efter en af dine Gamle kalder det, Skiændsel i dyre Domme; at det maaskee ikke var en overdreven Paastand, "at der inden Kiøbenhavns Volde aarlig anvendes en større Summe paa at udbrede Ryggesløshed og Liderlighed d: Elendighed, end paa at afhielpe den ....." Dog lad mig nu ikke moralisere, som en Tilskuer eller en Aftensangspræst; jeg vil blot fortælle; Betragtningerne, og Anvendelserne lægge du til, hvor du finder fornødent.

Med

Med alt dette, min Ven! har dette ubehagelige Forstanderskab ogsaa sin saare interessante Side; den trøstelige Erfaring, at selv der, hvor Hielp er ugiørlig eller forgiæves, den gode Villie saa ofte er Lindring og Trøst; at det langt fra ikke altid er ved at tage i Lommen, man giør sig meest velkommen; at et venligt, deeltagende, medynksomt Ord i rette Tid mangengang er virksommere og veldædigere end Penge, det, det holder skadesløs for mange Sorgesyner; ogsaa er i Dag første Gang jeg har endt mine Forstanderbesøg med tungere Hierte, end jeg begyndt dem; første Gang, jeg har angret, at have paataget mig denne Pligt. Dog nei! lad mig ikke angre det. Noget lader jo dog vel endog her sig udrette til det bedre. Lindre lader sig dog vel, hvad ikke lader sig hæve.

Jeg veed ikke, om du tilfældigviis veed, at jeg har den Lykke, at vor flinke, driftige og menneskekiærlige Broder *** er Fattiglæge i det District, hvor jeg er Forstander; jeg har altid, som du veed, yndet og agtet ham for;

men

men i denne vor nye Forbindelse faaer jeg ham hver Dag kiærere; og det synes næsten, som det gik ham omtrent ligedan med mig. I Morges fik jeg en Sædbel fra ham, om jeg ikke vilde møde ham i et Huus, han angav mig, hvor han var bleven kaldet til en fattig Patientinde, der var ikke ved sin Samling, og som Huusfolkene derfor vilde have paa Sancthans Hospital, hvortil han imidlertid, saa meget han paaskiønnede de der skeete Forbedringer, og saa sand Agtelse han havde for Stiftelsens fortreflige Læge, ikke gierne vilde beslutte sig, inden i det mindste jeg havde seet til hende, og talt med ham først.

Saasnart jeg da havde i Morges læst min Post, gik jeg derhen, og blev af en vederstyggelig raffineret Sladderkiærling, der fortalte mig meget om sit gode Hierte, og det stakkels Fruentimmer, og alt hvad hun havde giort for hende, og at man ikke kunde altid, som man vilde, og kort sagt, at Directionen maatte nu være saa god, at skille hende af med hende, først op paa noget, som Vertinden kaldte en

Qvistsal, men som ethvert andet Menneske neppe vilde have kaldet andet, end et Hul under Taget. Der laae paa Levningerne af noget gammelt raadbent Halm, paa et uselt Fielleleie, som Vertinden kaldte en Alcove, og hvor det blæste ind, og regnede ned giennem det brøstfældige Tag, skiult af nogle Laser, der kaldtes Sengeklæder, og nogle Pialter, der, saa skidne og forslidte de vare, kiændelig spordes at være Levninger fra langt bedre Dage, den ulykkelige Patientinde. Hun laae ganske stille, da vi traadde ind, med Ansigtet vendt imod Væggen; ved Lyden af vore Trin, eller rettere Vertindens, der ikke gik nær saa sagte som jeg, reiste hun Hovedet, uden dog at vende det tilfulde hen mod os, og sagde: Sagte, sagte! den sover. "Aah Sladder!" skreeg nu den bistre Vertinde i en Tone, saa jeg glemte mig selv, og tog hende saa kraftig i Armen, at hun ganske forbløffet vendte sig til mig, og sagde: men min Gud! kiære Hr.**! det er jo ikke andet, end nogle Klude, hun ligger med i Armen, den stakkels vanvittige Tosse! hun

var

var jo saa lykkelig, at Barnet døde paa Hospitalet, saasnart det var fød."

Jeg traadde nu hen til Sengen, og saae, det var sandt, som hun sagde. Det var nogle sammenvrøvlede Klude, som dem, man i Ammestuerne pleier at give de Smaae til at lege med, hun havde i sin Arm, og laae og dæggede, og hyssede for, som om det ved vort Komme var blevet forstyrret i sin Søvn. Jeg kan ikke beskrive dig, hvor dette Syn slog mig, og hvor forbittret jeg altsaa blev, da Vertinden, som nu troede sig fuldkommen retfærdiggiort, faldt i sin gamle Haggasetone igien, og skreeg: Nu see, der seer nu Hr. Forstanderen selv, det er ikke andet end hendes Fianteri, hun ligger der med; see, saadan kan hun nu ligge hele halve Dage, og saa kan man ikke faae eet Ord af hende, saalænge hun har det at ligge og dangle med. Naa! hør nu, vend sig nu om og snak med Hr. Forstanderen!" Allerede var jeg i Begreb med at vilde tage Tag i Kiærlingen paa ny, da den Ulykkelige med en ubeskrivelig Kraft foer op, med

den ene Arm trykkede det formeente Barn op til sit Bryst paa den Side, der vendte fra os, og med den anden bødede for sig, i det hun raabte: lad mig beholde mit Barn! o det har kostet mig nok! nok! nok! det har kostet mig nok! nok! nok! og jeg har jo intet andet tilbage. Med eet slog hun sine ubeskrivelig deilige store blaae Øine op paa os, og ligesom hensunken i Tanker, og halv-ubevidst mumlede i en spørgende Tone eengang efter den anden: tilbage? tilbage? tilbage? og ved hver Gang hun gientog sit Spørgsmaal, blev hendes Øine kiendelig mørkere, og hendes Tone dybere, og tilsidst næsten ganske uhørlig. Med eet begyndte hun nu at ryste med Hovedet, og stirre stivt, og som aldeles uden Bevidsthed, hen for sig, i det der eengang efter den anden af den ubevægelig aabnede Mund udslap et halvqvalt: Nei! Nei! Nei! ikke! aldrig, aldrig tilbage! Hun kastede sig derpaa ned paa Leiet igien, trykkede Kludebarnet med begge sine Arme op til sit Bryst, og stak hæftig og lydelig i at græde.

Denne Scene rystede mig saaledes, at jeg maatte træde fra Sengen hen i det Glug, som udentvivl skulde hedde et Qvistvindue, hvis ellers sire sprukne og skjøde Rudestumper, der bævede hver i sin Krog af den raadne Karm, og hvis hyppige Gab Papirlapper, og Klude, og hvad det videre var, der holdt Lyset ude, og lod Vinden ind, forgiæves søgte at dække, kunde give nogen Adkomst til dette Navn. Der stod jeg for at dølge eller dæmpe mine Taare, da i det samme vor Ven Lægen traadde ind. "Naa! skraldede hiin modbydelige Stemme ham imøde: Naa! Gudskeelov, De er her ogsaa, saa bliver vi da vel af med det Huuskors." "Her bliver hun ikke, det kan De være vis paa, svarte Doctoren i en Tone, der ved sin første Lyd overtydede mig om, jeg ikke havde giort Vertinden Uret i noget af det, jeg af hendes hele Mine og Tone havde tænkt mig om hende — "har hun sovet noget i Nat?" "Jo! jo! sagde Vertinden noget forlegen: sove giør hun ret godt." I det samme traadde Lægen hen til Vinduet, hvor jeg stod, men

til min store Forundring isteden for at tage min Haand, som jeg rakte ham, greb en Mixturflaske, som det stod i Vinduet, og næsten uden at kaste et Øie paa den, holdt den for Øinene af Kiærlingen, og sagde med saa dæmpet en Stemme, at jeg var bange, han vilde kastet hende den i Hovedet: Fanden veed I, enten hun har sovet eller ikke! de Penge, jeg gav Jer i Gaar til en Vaagekone hos hende i Nat, har I efter Jer Sædvane stukket i Jer Lomme. Mixturen, som hun skulde have hver Time, er jo ikke rørt, siden jeg selv gav hende af den i Aftes. Nu og hvordan blev det da, med det, jeg sagde, hun skulde have at drikke?" "Det staaer derhenne paa Bordet, sagde Kiærlingen, som endnu ikke havde fattet sig, og pegede paa et Skaar af en gammel Spølkum." "Det kalder jeg skident Skyllevand, sagde Lægen, og det var Bouillon, eller Havresuppe, jeg gav Jer Penge til." Af bare Bæængstelse fik nu Kiærlingen hele sin Frækhed igien. "Jo! sagde hun: nu har man ikke andet at tage vare i et Huus, end at staae paa Pinde for at

varte saadan En op. Jo! da havde man noget at bestille."

Jeg saae nu paa vor Ven, at han var saa opbragt, saa jeg fandt det raadeligt at blande mig deri, at han ikke skulde forgribe sig paa hende; jeg traadde derfor imellem, og sagde med en temmelig bestemt Tone: "Saadan en, Madam! er en Ulykkelig, som De skylder Agt og Medlidenhed." "Ja pyt! faldt hun mig med stigende Frækhed i Ordet, en Ulykkelig! o jo vist! nei Herr Doctoren veed bedre, hvad saadan en er; man kiender nok de unge Doctore; ellers havde han nok ikke været saa rap til at gribe i Lommen." Du veed, der er ingen Ting, der forbittrer mig mere, end naar Nederdrægtighed vil tillægge en godhædig og menneskekierlig Handling lumpne Grunde. Jeg traadde altsaa tet hen for hende, med Hænderne dybt begravne i Lommen, som du har anmærket, min Maade er, naar jeg er bange for, de skulde lade sig friste til at komme i Brug, og sagde: Det er nok bedst, De gaaer, Madam! og lader Doctoren og mig

ene snakke med den Syge. "O ja! sagde hun, og neiede gandske spodsk for mig, og trak paa hvert Ord, som hun skulde tælle mig Bogstaverne til: O ja! ligesaameget, som De befaler; bare hun kommer mig her af Huset." "Der, kan De være vis paa — svarte jeg i det, jeg tvang mig med yderste Møie — hun ikke skal blive eet Øieblik længere, end til vi kan faae aftalt, hvor hun skal hen." "Hvor hun skal hen — faldt hun mig med sin naturlige Skiændegiæsttone i Ordet igien: ih det kan der jo aldrig være to Spørgsmaale om, hvor hun skal hen; paa Hospitalet skal hun; der er Plads til saadanne Tøse."

Disse Ord hørte den Syge, der hidtil aldeles ikke videre havde tegnet til at mærke vor Samtale, end at hun, naar vi blev mere høirøstede, noget stærkere hvyssede for sit Dukkebarn, som paa det det ikke skulde forstyrres i sin Søvn; med eet lagde hun det nu, satte sig overende paa sit Leie og med foldede Hænder, og i den meest giennemtrængende Tone begyndte at bede: "O Nei! Nei! ikke til

Ho-

Hospitalet! der skal jeg aldrig komme mere Nei! nei! til min Grav, men ikke til Hospitalet! der vilde de tage mit Barn fra mig, og sagde, det var dødt, dødt, dødt! o nei! nei! tro mig, der skal jeg aldrig mere komme!" "Nei! nei! min Gode! sagde jeg, og vilde snakke hende tilrette. De skal ikke komme paa Hospitalet, vær De kun roelig! De skal ikke!" "Jo! nu skal hun nok see Hr. Forstanderen bryder sig om hendes Fantesnak, begyndte nu Vertinden igien; men inden hun sik sin Periode halv til Ende, var hun ude af Dørren, og vor Ven stod ved min Side, at hielpe mig med den arme Patientinde, der ovenpaa den hæftige Sindsbevægelse sik et meget stærkt Krampetilfælde.

Vi havde en temmelig haard Dyst med hende. Saasnart hun var kommen nogenlunde til Rolighed igien, raadslog vi, hvad der var ved hende at giøre. At hun ligesaalidt kunde blive, hvor hun var, som bringes ud paa Hospitalet, derom var vi lettelig enige; vel kom, som ogsaa Lægen oplyste mig, den

forfærdelige Modbydelighed, hun viiste derfor, egenlig af, at hun i sin Forbildelse troede, det var til Fødselsstiftelsen, hun skulde bringes igien; og at hun altsaa meende, man tillagde hende et nyt Fælttrin og et nyt Fald. Men at derved det Sted, der egentlig taltes om, maatte for hende hæfte sig endnu mere smertelige og skrækkelige Ideeassociationer, var umiskiendeligt. Til Lykke erindrede jeg mig en meget skikkelig gammel Kone, der i mange Aar havde tient hos mine Svigerforældres, og som jeg vidste, havde et Værelse tilovers, hun gierne vilde have leiet ud, og hvor jeg var overbeviist om, den Syge vilde finde al den Pleie og Oppasning, hun kunde ønske sig. Da det var betænkeligt, saavel at lade den stakkels Syge ligge ene efter et saa hæftigt Anfald, hvoraf man kunde befrygte Recidiver, som at overlade hende i den lumpne Vertindes Hænder, enedes vi om, at, i det vor Ven gik ud at faae Hospitalsportechaisen til at flytte hende i, skulde han underveis gaae op til Konen, der kiændte ham fra vores af, og giøre Aftale

med

med hende, at hun holdt alting istand til uforrøvet at modtage den Syge; og midlertid skulde jeg blive derhenne.

Jeg satte mig da hen i en Krog, hvor jeg, uden stort at falde hende i Øinene, kunde holde Øie med hende; og, da jeg saae, hun laae ganske stille, gav jeg mig til at blade i det fierde Bind af de saa kaldte iversenske Poesiesamling, som jeg, da jeg havde ifinde at gaae lige fra mit Sygebesøg ud paa ** til min Familie, havde stukket i Lommen, at læse underveis. Jeg veed ikke, om det var Tilfældet, eller ubevidst Valg, der just slog Overfættelsen af Bergvins deilige: *Dors mon enfant! clos tapaupiere* op for mig. Jeg kan ikke sige, jeg læste den; for det havde jeg i det Øieblik ikke Samling til; men jeg stirrede paa den, medens mit fulde Hierte af Alt det, jeg havde været Vidne til, sammensatte en anden, maaskee ikke mindre rørende Klagesang, hvis jeg havde havt Ord at indklæde og udtrykke, hvad jeg følte. Men tænk dig nu, om det ikke maatte være for mig, som et rædsomt

Kogleri, da hun i det samme begyndte at nynne for sit Kludebarn, og midt imellem de forvirrede Sangstumper af thaarupske, og baggesenske, guldbergske, og frankenauske, og dine Sange, med eet faldt ind med Omqvædet af den Sang, jeg havde for mig, og sang:

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
Den haarde Skiæbne under mig;
Sov bedste Dreng! hold op at græde,
Bedrov mig ikke med dit Skrig.

og det paa den Melodie, som jeg med saa megen Føie kunde troe ikke at være kiændt uden for vor Kreds! Som ude af mig selv foer jeg op af min Stoel hen til Sengen, ængstlig for at gienkiænde, jeg kunde ikke vide, hvem af vor Vennecirkel.

Jeg afbrydes; en af dine Venner, har du engang sagt mig, erklærer det for en Lykke ved Forretningslivet, at det saa sielden levner en Tid og Sands til at sørge; jeg kan ikke heri sympathisere med ham; thi for mig er det dets tungeste Forbandelse, at det saa sielden under os Frist til at være Menneske. Lev vel, og elsk din Ven.

H***d E**t

H***d E**t til Udgiveren af Charis.

(Andet Brev.)

Jeg begriber overmaade lettelig, min Ven! at din Forventning ved den Maade, hvorpaa jeg nødtes at afbryde forrige Brev, ikke er mindre ængstlig spændt, end min var, hvo dog dette Fruentimmer kunde være, der efter den Omstændighed med den saalidet kiændte Melodie at slutte, neppe kunde være os fremmed; ogsaa er jeg fuldkommen sikker paa, du mere end eengang i dine Tanker har giennemløbet det sikkerlig ikke ringe Antal af Letsindigheds, Forfængeligheds, indbildt og digtet Lidenskabs, og nedrig Forførelses Offere, du paa din Vandring i Livet har lært at kiende og ynke, og ved hvis Vanskiæbne og Fordærv jeg saa ofte har seet dit Hierte at blode. Jeg skynder mig derfor at tage Pennen igien for at ende denne din ængstlige Uvished med at sige dig, at jeg, da jeg — gierne kunde jeg sige med Livet i Hænderne — styrtede hen for Sengen, til min Beroligelse, kiendte ikke uden Overraskelse er-

kiændte, at denne arme Ulykkelige i det mindste ikke var nogen Bekiendt. Vel var det mig, som jeg skulde have seet hende tilforn; men jeg erkiændte snart, at hendes Ansigt, saameget det end ved hendes nærværende Sinds og Legems Lidelser var skiemmet, hørte hen mellem dem, som man ved første Diekast saa let troer at gienkiende, fordi man ikke behøver uden dette til at erkiænde den blide hulde elskelige Siel, det bebuder. Mere paafaldende og uforklarligt var mig derimod det Phænomen, at, da i det samme ved en Bevægelse af hendes Hoved en stor Bølge af hendes usigelig deilige lange castaniebrune Haar rullede ned, og slyngede sig om hende overmaade smukke hvide Arm, dette Syn slog mig, som bekiændt, uden at jeg paa nogen Maade vidste, hvor jeg skulde føre det hen; saa meget mere, som jeg paa samme Tid lagde Mærke, til at hendes høist interessante og sonore Stemme og noget udenbyes skiøndt høist urbane Dialect pare mig fuldkommenlig fremmede.

Som jeg nu stod og grublede, og ikke var

istand

istand til at finde ud af alt dette, kom vor Ven Lægen tilbage, tilligemed Hospitalets Bærestoel, og den gamle Kone, vor Syge skulde henflyttes til, og som var fulgt op med for at samle hendes Tøi og hielpe os, at flytte det og hende. Saare snart vilde midlertid Samlingen og Indpakningen af hendes Tøi været tilendebragt, da det vilde have indskrænket sig til det, den Arme havde paa, og det Klubebarn, hun havde i Armen, havde ikke Giærrighed her selv slaaet sin egen Herre paa Halsen, i det den ærlige Vertinde, da hun saae disse Tilberedelser til Flytningen, fandt for godt at indfinde sig igien for at giøre Indsigelser imod, at ikke det mindste af hendes Tøi maatte flyttes, inden de havde faaet deres Tilgodehavende for Leien. Allerede var vor Ven Lægen ifærd med at betyde hende, at hun havde ganske skikkelig sparet os Umagen med at flytte, og gaae igiennem for hende, saa nogenlunde Stykke for Stykke, at omtrænt alt, hvad hun giorde der Stads med, fra et meget kostbart Shawl af, hun havde om sig,

og

og indtil hendes Sko, havde han kiændt hos den Ulykkelige, hvilket da Vertinden igien begyndte at besvare med spidse Anmærkninger over Hr. Doctorens nøie Kiændskab til Jomfruen og alle hendes Ting, da jeg fandt mig nødsaget at træde imellem, og tage til Orde, og spørge Konen, om hun ikke kiændte mig? Dette Spørgsmaal syntes hun i Begreb at besvare med Complimenter, men jeg brød hende af og sagde: "Jeg forlanger ligesaalidt, De skal sige mig, hvem jeg er, som jeg troer, De skiøtter om, jeg skal fortælle Dem, hvem De er; det er nok, naar jeg siger Dem, at jeg staaer Dem inde for, hvad De kan have tilgode hos Patientinden, og at De skal faae Deres Penge, saasnart hun kommer sig saavidt, at hun selv nogenlunde kan giøre Rede for, hvad hun troer at være Dem skyldig." "Ja! det kan længe vare, sagde hun, og midlertid . . ." "Jeg var bleven vred; jeg tog en Halvhundrededaler Sæddel op af Lommen, slængte hen til hende, og sagde: der er halvhundrede Daler; dem kan De tage saalænge;

boer hun, kan De beholde dem, og saa troer jeg nok, baade De og Deres Tilgodehavende er mere end betalt; skulde hun komme sig, giør vi Afregning."

Til min store Forundring havde Vertinden, i Steden for at tage imod den Halvhundrededalersædel, jeg havde slængt hen paa en Stoel, meget travelt med at romme af et gammelt halt trebenet Bord, der stod for Sengen, som for at saae det til Side, at det ikke skulde staae i Veien, naar den Syge skulde flyttes; midlertid havde jeg neppe giort mig videre Tanke om det, end at det var den sædvanlige nederdrægtige Tienstfærdighed, der kommer over det Slags Mennesker, naar de see Penge, havde ikke i det samme den gamle Kone, der nok kiændte Madamen i det mindste af Rygte, og der uden at lade sig mærke med nogen Ting, havde holdt Øie med hende, i det hun vilde sætte Bordet i Qvist-Vinduet, som hun bestandig med en vis Ængstlighed havde gaaet og skottet til, traad imellem, og sagt: Aah nei, lille Madam! vær De saa god, og sæt

ikke

ikke Bordet saa nær hen for Vinduet, at man kan komme til her; og i det samme skiød hun et Slags Skud tilside, der var i Panelet under Vinduet, og begyndte af det Rum, der var under Taget, at trække en heel Deel Fruentimmerklæder, Liined og andet deslige frem, der deels i Bylter, deels sammenvrøvlet var henputtet, for at flyttes ved Tid og Leilighed.

Vertinden, der ved denne Opdagelse kom aldeles ud af sin Fatning, og der mærkede, at alle vore Øine hang paa hende, som de vilde see hende ned i Jorden, blev saa rød i sit Hoved, som dryppende Blod, og gav sig til, for ikke at behøve, at see til nogen af Siderne, at pille Knappenaale op af Gulvet, og stammede: "Ih see! det var forunderligt! havde hun sit Tøi der? det havde jeg sagmænd aldrig drømt om. Ih forunderligt." "Ja vist er det forunderligt, sagde Lægen: at hun, som ikke har været af sin Seng i fiorten Dage, har kunde baaret det Lommetørklæde derhen, som jeg blødte over i Gaar; der min Broder! sag-

de

de han; og snap hurtig Halvhundredddalersedlen og flyede mig: giem du dine Penge, til Madamen kræver dig. Jeg skulde troe, hun tier, ligesaalænge som vi."

"Men skal jeg da . . . ." vilde hun nu, skiøndt med kiendelig sagtnende Stemme tage til Gienmæle. "Ved Forligelses-Commissionen, Madam! faldt vor Ven hende i Ordet: her ønskede vi nu, De lod os være i Fred med den Syge!"

Hun drev nu af, mumlende mellem Tænderne, og vi gav os da ifærd med at skulle have den Syge flyttet. Saa bange jeg var, for hvorledes hun vilde optage dette, gik det dog ved den usigelige Tillid, hun havde til vor Ven, og som neppe nogen kan nægte ham, der seer det velsignede Creditiv, Gud har givet ham paa det aabne elskelige Ansigt, langt bedre, end jeg havde ventet. Hun spurgte blot, da hun saae, vi lavede os til at flytte hende, hvor hun skulde hen?" "et Steds, hvor De kan faae det bedre end her," gav han hende til Svar. "Men ikke — faldt hun ham i en

mørk,

mork, og betydende Tone i Ordet: paa Hospitalet! ikke paa Hospitalet! ikke sandt, gode Doctor! Der vil jeg aldrig mere hen, aldrig, aldrig!" "Nei! min Gode, gav han hende venlig til Svar; det er ikke derhen, vi bringer Dem, tro De mig!" "troe! troe! troe! gientog hun adskillige Gange med en mork og betænkelig Stemme: hvem kan man troe?" "Mig min Gode! sagde han med denne forunderlig umodstaaelige umistænkelige Stemme, hvori hans rene ærlige Siæl saa umiskiendelig gienlyder. Hun saae et Øieblik paa ham: "Nu ja da! sagde hun, og det lod, som hun vilde tage hans Haand, han ligesom til Forsikring rakte hende; men i det samme trak hun sin Haand tilbage, slog ad ham, og sagde: Nei! jeg har ingen Haand at give bort mere." Jeg traadde nu til, og sagde: De kan troe, De skal faae det bedre, hvor De kommer hen; her havde De det virkelig ikke godt." "Godt! sagde hun, og saae paa mig med et Blik, der gik mig igiennem Siælen: godt har jeg længe, længe ikke havt det! Godt

faaer

faaer jeg det aldrig, aldrig, aldrig." "Ja men dog bedre end her," sagde jeg. "Her! sagde hun: her! her var de slemme ved mig. de vilde tage mit Barn fra mig! de sagde, det var dødt! men de sagde jo ogsaa, at han var død! ikke sandt?" Ude af Stand til at besvare dette Spørgsmaal, vinkede jeg ad Lægen, der med sin blide Venlighed raadede til, lod hende tage Barnet i Armen, og giore sig færdig, da Alting var istand til hendes Flytning. Hun lod sig da uden Vægring bringe ned i Bærestolen; hendes nye Vertinde satte sig i en Kareth med det, vi havde bierget af hendes Tøi, og vi gik bag efter Bærestolen til Fods.

Neppe saae vi os ene, for jeg ikke længer kunde tilbageholde min Begiærlighed efter at erfare, hvo denne mig paa eengang saa besynderlig bekiændte og ubekiændte Ulykkelige kunde være. Kiænder du hende ikke, faldt var Ven mig i Ordet; Perditi Perdita! Atter overraskedes jeg, som af et Kogleri, atter... dog, det er nødvendigt, at jeg først giver dig Nøglen til denne Overraskelse." Du

Du veed, det er Grundsætning hos mig, at man skal see Alt, hvad her offentlig er at see, om man og forudseer, at man vil misbillige det; og maaskee just da saameget mere, for det Folk ikke skal sige, man dadler det, man ikke kiender. Jeg veed ikke, om du erindrer, at jeg da ogsaa, tilligemed flere af vore fælles Venner, bivaanede de første offentlige Maskerader, af hvilke jeg, skiondt de da endnu langt fra ikke vare, hvad de siden ere blevne, ogsaa, som du veed, fik meget mere end nok. Paa een af disse Maskeråder frapperedes jeg ved Synet af et overmaade smukt Fruentimmer, i en Dragt, som du vilde kalde en Afklædning, og som der sikkerlig udkræved es hele den moderne Uanstændighed til at kalde anstændig. Det som imidlertid især overraskede mig hos hende, var et usigelig stort og veiligt mørkebruunt Haar, der frit og flagrende i store Lokker og Bølger rullede ned over det dybt nedringede Bryst og Ryg, og som den Skionne meget ofte, som tilfældig, vidste at slynge om sine sneehvide overmaade velskabte

Ar-

Arme, paa en Maade, saa de gienſidig hæve-
de hinanden. Nysgierrig efter at vide, hvem
dette Fruentimmer kunde være, havde jeg
juſt hændelseviis ſpurgt vor Ven Lægen, og
af ham netop faaet de to ſelvſamme Ord til
Gienſvar. Behøver jeg at beſkrive dig den for-
underlige forfærdelige Virkning det maatte
giøre paa mig, saa umodſtaaelig overraſkende
at henkogles i hint Øieblik, da hun i Ung-
doms, Skiønheds, Overbaads og Forfænge-
ligheds hele Triumph, fulgt af tuſende Øine,
ledſaget af Mandkiønnets drukne Tilbedelſe, af
ſit eget Kiøns endnu mere ſmigrende Avind bra-
ſtede for vore Øine, og nu ſee hende, ſyg,
fattig, ringeagtet, ulykkelig, en Medliden-
heds, og saa godt ſom en Almisegienſtand,
kun ved Fremmedes Medynk reddet for at brin-
ges bid, hvor Menneſkelighedens Elendigſte ha-
ve hiemme; og nu høre de ſelvſamme Ord ſagte,
ſom den Gang, og maatte tilſtaae ſig ſelv, at
det var meget uviſt, hvilken af Gangene de
vare umodſigeligſt ſmerteligſt ſande: enten hun
var meeſt forloren i hiin Forfængelighedens og

Sand-

Sandseligheden bøvende Hvirvel, eller i sin nærværende Elendighed og Fornedrelse. Disse Forestillinger overvældede, overmandede mig og saaledes, at jeg uden at være istand til at ledsage hende til hendes nye Bopæl, nøiet med at vide hende under den menneskevenlige Læges og den retskafne gamle Kones omhyggelige Bartægt, gik hiem, og lukkede mig inde paa mit Arbeidsværelse; og alt for fuld af, hvad jeg havde seet, erindret, og følt, til at kunde have nogen Samling til noget Slags Arbeide, maatte, som du saae, skaffe mig Luft ved at skrive til dig.

Vor Ven Lægen kommer i dette Øieblik efter Løfte, for at sige mig, hvorledes hun har befundet sig efter Flytningen. Han mener, at hun ved Rolighed, göd Pleie og omhyggelig Behandling, vil faae sin Samling igien; men er vi saa visse paa, vi gior hende nogen virkelig Tieneste ved det?

Lev vel, og elsk

din Ven H***d E**t

H***d E**t

H**d E**t til Udgiveren af Charis.

(Tredie Brev.)

Du har fuldkommen Ret, min Ven! jeg har været saa omhyggelig for at giøre dig begribeligt, hvorfra jeg kunde gienkiænde det smukke brune Haar om den hvide Arm, at jeg har glemt at oplyse dig om det, der naturligviis maatte ligge dig mere paa Hierte at erfare: hvo den Perdita var, der, uden at være os personlig bekiændt, kunde have levet vor Kreds nær nok, til at kiænde Melodier, som, vi have Grund at formode, ikke lettelig kunne være komne udenfor den, hun, som jeg i to saa høist forskiellige Situationer har været fristet til, at give lige forloren. Ogsaa har du aldeles Ret i, at det umulig kunde være nogen af dem, der i vore tidligere skyldfri sværmende Dage, naar den gammeldags:

Hörar nu til
Qvar en som vil
Drikka sin vackra Flickas Skaal

gik run't i vor Kreds, enten paa Græbsk eller

Latin betegnedes under dette Navn. Midlertid tilkommer det hende med sidste Ret, ogsaa er hun, skiondt ikke i din Nærværelse, engang hos os bleven nævnet dermed paa en Maade, som vil stedse blive mig uforglemmelig. Dog — til Sagen, saaledes som jeg fra vor Ven Lægen har den.

Sikkerlig har du endnu ikke glemt din og hele vor Vennecirkels gamle Yndling, vor Perditus den kiække, flinke, elskelige, paa flere Aar desværre forsvundne, og i det mindste for Venskab og Fædrelandet forlorne **. Endnu svæver den for mig, den inderlige Glæde, hvormed du modtog ham; da han, hiemkommen med Ære fra en af de Fægtninger, der midt i Freedens Skiød have hævdet Dannermodets gamle Hæder, første Gang igien besøgte vort Vennelag. Ikke længe efter denne hans Hiemkomst kom her, som du maaskee erindrer, fra en af Provindserne en meget smuk Pige til Byen, hvis Skionhed giorte usigelig Opsigt, endog efter at Nyheden var forbi. Hun kom i Følge, jeg veed ikke, hvilket gammelt Slægt-

skab,

Kab-, eller Giæstvenskab, til at være til Huse hos vor Vens Søster, hvis Huus, som du nok mindes, var Glædens Huus, og muntre Sjæles Fristed. Naturligviis blev vor Ven den nykomne Skiønnes faste Ledsager til alle offentlige Steder, alle Forlystelser, hvor han desuden aldrig pleiede at savnes, og ligesaa naturlig kom de ved denne daglige og idelige Omgang meget snart til at staae paa en meget fortrolig Fod med hinanden; og, hvad du ligesaa let kan slutte, varede det da heller ikke stort længere, inden Byen formelig troloved dem med hinanden, inden maaskee endnu nogen af dem selv havde giort sig Tanke derom. Sandt nok er det imidlertid, at, naar jeg erindrer mig ham, og forestiller mig, hvad hun dengang maa have været, vidste jeg heller ikke at kunde tænke mig et smukkere og mere passende Par. Ogsaa kan jeg huske, at engang vi stod og snakkede sammen, og eet af de Mennesker, der veed Alting, og derfor ogsaa det, der er usandt, kom til, og fortalte os, at vor Broder Perditus var forlovet med en overmaa-

de deilig Pige, som vist mange vilde misunde ham, du med en Varme, som jeg endnu ikke har glemt, brød ham af, og sagde:

Happy, happy, happy, pair!
None but the brave deserves the fair.

At men ogsaa denne din Spaadom er, som man om flere af dine klærlige Profetseringer har anmærket, ilde slaaet Feil.

Ikke desmindre vedblev vor Perditus at ledsage hende allevegne, og — som det overalt ikke var ham imod at falde i Øinene — viiste han sig med Glæde ved Siden af en Pige, der saaledes tilbrog sig den almeene Opmærksomhed. Da han imidlertid, som du veed, ikke behøvede at falde i Øinene blot for en andens Skyld, og da overalt mange af vore Damer, og det af mere end eet Slags, værdigede ham deres særdeles Bevaagenhed, som han vel heller ikke var saa ganske ligegyldig for, saa hændtes det vel ogsaa efterhaanden hyppigere og hyppigere, at han, efter at have i Begyndelsen ladt sig see som hendes Drabant, nu tog sin egen Bane, hvor han igien ikke heller

mang-

manglede Drabanter; ligesom der paa den anden Side heller ikke fattedes paa dem, der søgte en stor Lyksalighed i at omhvirvle hende. Uden maaskee ret selv at vide hvorfor, eller med hvad Adkomst, faldt de nu paa at tage gienſidig hinanden, eller i det mindſte hinandens Drabanter, det ilde; man kunde være vis paa, at Perdita fandt ingen Dame mindre ſmuk, end den Perditus meeſt havde talt med; ingen at dandſe ſlettere, end dem, med hvem han havde opført Dandſe; og paa den anden Side havde den ellers — ſom alle de Menneſker, Hiertet ſidder rigtig — ſaa fredſomme og lidet trættekiære Perditus, gierne efter hvert Bal, hver Concert, og ſikkerlig paa hver Maſkerade, en eller to Rencontrer, og det ikke ſielden med Menneſker, der ellers vare hans ſærdeles Venner, men der enten havde taget hende for meget i Misſyn, eller ſnakket eller dandſet formeget med hende; og ikke nøiede dermed, ſøgte hun og han da gierne at hævne dem paa hinanden; han ved at offre paa det Alter, han kunde vide der i hendes Øine var det vederſtyggeligſte

Afguderi; hun ved at smile til den Tilbedelse, han fandt den allervanhelligste. Saaledes plagede de dem selv, og hinanden en Tid lang, og fordybede sig tillige derved alt længere og længere i Forlystelsernes og Modelivets Hvirvel; sik daglig hinanden kjærere, og indskærpede sig daglig mere og mere den meest levende Overbevisning, hvorledes de passede for hinanden. "En Flane! — sagde han daglig til sig selv — der har Smil til Enhver, og Hierte til Ingen." "En Letsindig — sagde hun, da hendes Læber endnu vare for ubesmittede til at nævne det haardere Ord, hendes Hierte blussede ved — hos hvem den første den bedste udsletter mit Billede, og opretter mit Navn." Men ingen af dem vilde tilstaae sig selv, at denne Opmærksomhed, denne Strænghed mod den andens Feil, var intet uden saakaldet Kjærlighed.

Saaledes — fortalte vor Broder Lægen — (thi du vil uden tvivl for længe siden have seet, at jeg har at denne Visdom fra ham, og at det Ovenstaaende hverken var i min Stiil eller i min Aand, og flere Steder deri have gen-

kjændt

kiendt hans sædvanlige Scepticismus, der paa ingen Maade vil vide af nogen Kiærlighed uden for Ægtestanden, og lidt nok i den, at sige, men glat væk forklarer alt, hvad man forresten behager at kalde saaledes, som Forfængelighedens, eller Sandselighedens Selvbedrag, og det saa meget des visere, jo lidenskabeligere, eller, efter hans Udtryk, bindegalere det bebuder, og teer sig), saaledes blev deres Forfængelighed en Tidlang ved at martre hinanden, da de mod Enden af Vinteren bleve begge indbudne tilligemed hans Søster paa en af de den Gang gængse saakaldte Familiemaskerader, hvor man sammenslæbte efter Sædvane alle dem, man kiendte, der havde Tid og Penge at ode paa det Fias, uagtet de forresten ligesaalidt hørte til Familien, som de, der bedes til Vennefester, til Vennekredsen. Mere end nogensinde var hun den Aften Høitidens Dronning, og havde, ved at spille forskiellige Personer, og spille dem alle med særdeles Munterhed og Liv, saa at sige draget hele Forsamlingen ene om sig. Kun een Ma-

ſe lagde man Mærke til, der ligegyldig, og endog med næſten ſtødende Kiedſomhed ſyntes at vende ſig bort fra alt, hvad hun foretog; at det var Perditus, faldt man ſaa meget mindre paa, da man havde ſeet ham i en meget elegant Domino komme med hende, og derpaa tage bort, under Paaſkud, at han uundgaaelig maatte — jeg troer — til o s; og da den ubekiendte Maſke var i en virkelig ſiellandſk Bondedragt, hvis hele intet mindre end elegante eller ſmigrende Udſeende ſyntes at tilkiendegive, at den Maſkerede, ſom formodentlig ikke havde kundet undſlaae ſig for at være med, hverken havde Raad, Lyſt eller Talent til at producere ſig paa en fordelagtigere Maade, ſaameget mere, ſom man tydelig kunde ſee, han ikke engang prøvede paa, eller ſkiottede om, at ſpille Dragtens Rolle, ſiden han paa ingen Maade ſøgte at antage Gang eller Væſen derefter, og ikke var at formaae til at ſvare eet Ord. Perdita vilde iſær adſkillige Gange give ſig i Kaſt med ham, men han var om muligt endnu mere kold og maalløs imod hende, end imod nogen af alle de Andre. En=

Endelig hørte de egentlige Maskeradeløier op, og man begyndte at danse, hvori vor sælandske Bonde tog ligesaaliden Deel, som i hele det øvrige, men vedblev kold og uden mindste Opmærksomhed at gaae op og ned i Salen; adskillige til selve Huset hørende Personer, blandt andre Vertinden, gik hen, at give sig i Snak med ham, beklagede, at han vist kedede sig, tilbøde ham Spilleparti, o. s. v.; men et koldt og tanst Buk var alt, hvad der var at bringe ud af ham. I det samme begyndte de at valse; ogsaa her var Perdita, der overalt var berømt, som Byens første Valserinde, Dronningen; allerede havde tree af Ballets Mestervalsere afløst hinanden, og den fierde, hvem hun, i det hun valsede ham forbi, med et Nik havde tilsagt den Lykke, stod i Begreb at træde til, da hiin sælandske Bondemaske, i det hendes forrige Dandser slap hendes Haand, med eet traadde imellem, og greb den; i det hun ufrivillig ligesom dvælede ved Overraskelsen, vilde Erspectanten giøre sine Rettigheder giældende, og begyndte at spørge:

"hvem er De, min Herre!" men inden han kom videre, havde vor Siællænder til alt Svar revet sin Maske af, og lod sit Ansigt eet Øieblik see.

Det var Perditus; paa hans Ansigt stod Skinsyge, Forbittrelse — næsten kunde man sige — Rasenhed saa skrækkelig tegnede, at den Anden taus og som lynslagen traadde tilbage, og at Perdita, næsten uden at vide selv, hvad hun giorde, begyndte at valse, men neppe havde hun giort nogle Trin, før hun bleg og gispende maatte staae stille, og støtte sig paa ham, og i det samme sank afmægtig om i hans Arme.

Man fik hende ind i et andet Værelse, og vor Ven Lægen, som til Lykke var tilstede, og som fra Begyndelsen havde havt Mistanke til Bondemasken, og, da han nu gienkiændte Perditus, havde strax formodet det ikke vilde gaae godt, skiøndt det egentlig var ham, han efter hans blodspændte fortrukne Ansigt at dømme, havde frygtet for at see styrte i Convulsioner for deres Fødder, traadde da strax til, og fik hende bragt ind i andet Værelse, hvor da, un-

der

der lange og lærerige Afhandlinger om den megen Valsens Usundhed og Farlighed, de ældre Damer igien fik hende tilrette. Midlertid var Siællandsbonden, da Indgangen blev ham formeent i det Værelse, hvor hun bragtes hen, forsvunden; og da man igien kom til Roligheed efter den Forvirring, herved var foraarsaget, saae man, til sin store Forundring, Perditus i sin Stadsuniform og Domino gage om i Salen med sin Maske i Haanden, og med et Ansigt saa straalende af Glæde, at neppe nogen af dem, der i det Lynglimt, han før lod det see, havde skimtet det, vilde vovet at gienkiende det, Perdita maaskee ene undtagen, saafremt hun ellers var sig bevidst, at hun, i det Øieblik, hun, ængstet af hans voldsomme og krampagtige Bevægelser, og forskrækket ved Forestillingen om det Ansigt, hvoraf hun blot havde seet et Glimt, vaklende støttede sig paa ham, havde nævnt ham to Gange ved hans Fornavn.

Perdita kom igien ind i Salen; han traadte hen til hende, for at spørge til hendes Be-

sindende, da han havde hørt, hun ikke havde været vel; med et Haandtryk takkede hun ham for denne Opmærksomhed! videre blev ikke talt imellem dem; men i det hun vendte sig fra ham, trykkede Perditus vor Ven Lægen i sine Arme, og sagde: jeg er den lykkeligste af alle Mennesker. Nu talte de ikke videre sammen, men da de skulde til Bords, vidste Perdita, som inden Freden havde ladet sig engagere af en anden til Bordbame, ikke blot at mage det saa, at hun sik Perditus paa den anden Side til Nabo, ligesom han ogsaa igien blandt alle Ballets Damer havde valgt den allerubetydeligste, en halvvoxen Niece af hans Svoger, til sin Naboerske; men da Perdita ydermere havde bestandig en hemmelig Formodning om, at hendes Chapeau, en Flinkfyr af første Klasse, ikke var Perditus tilmaade, vidste hun, ikke længe efter, de havde sat dem, at opdage en for alle andre umærkelig Trækvind, hvor hun sad, saa hun, paa Grund af sin nylige Upasselighed, hvoraf i øvrigt ikke mindste Spor var tilbage, kunde tage Anledning at bytte

Plads

Plads med Perditi Bordbame, hvor intet mistænkeligt Naboskab fandtes paa den anden Side, og hun altsaa var allene for ham.

Nu vare de da ret lykkelige — sagde vor Ven Lægen — og da nu ovenikiøbet Perditas egenlige Bordchapeau, stødt over at være bortbyttet af sin Dame, med megen spids Politesse udbad sig af hende, som en Godhed, at han da ogsaa maatte beholde Bordbandsen med den Dame, hun havde tiltusket ham, og altsaa hun kom selv til at dandse med Perditus — den usædvanlig lange og talrige Dandserække var for dem som eet Spring; de fløi ikke, de svævede ikke, de bares paa Glædens og Kierlighedens Vinger, vilde enhver sige, som ikke lagde Mærke til, at ogsaa tilfredsstillet Forfængelighed har Vinger, der hæve nok saa høit, og svæve nok saa hastig, som nogen anden Lidenskabs; kun Skade, de saa ulykkelig snart blive trætte.

Dagen derpaa vedgik Perdita for hans Søster, at de vare forlovede, og Perditus giorde i det mindste for sine nærmeste og nøieste

Venner, hvoriblandt vor Ven, heller ingen Hemmelighed mere deraf; ogsaa foregik um id delbar derpaa i begges Forhold en aldeles sienfynlig Forandring; Sværmen, Tummelen, den evige Hvirvel af Adspredelser og Forlystelser, begyndte at kede hende; en saa elskværdig, saa interessant Mands enthusiastiske Tilbedelse syntes at holde hende langt mere end skadeslos for Savnet af den flygtige Nøgelse, der ellers omkaps offredes hende af Væsner, der for det meste i samme Øieblik forsvandt tillige med den; ogsaa for ham maatte det naturligviis være usigelig tillokkende, at see et ualmindelig indtagende, et ualmindelig talentfuld Væsen opbyde hele sin Indtagenhed, alle sine Talenter, for at fortrylle ham. Men desværre — sagde vor Ven — det daglige Brug slider paa Alting, om det saa er Talenter og Elskværdighed; og saaer ingensteds Kierlighedens Enthusiasme snarere udbrændt, end i Kieresteriets Ørkesløshed, hvor den saaer saa hiertelig lidt varig og klækkelig Næring. Tid efter anden begyndte den uafbrudte Ved-

hængenhed og Opmærksomhed at trætte ham; og selv hendes Armidarolle, saa glimrende, saa belønnende den i Begyndelsen var, faldt hende dog Tid efter anden besværlig, saameget mere, som hendes hele Publicum bestandig bestod i een og den samme Tilskuer, hvis Beundring hun desuden var vis paa, og vant til. Lidt efter lidt begyndte de begge, uden sagtens at vilde tilstaae dem det selv, at finde det tomt i deres evige Tete a Tete; og da ydermere for ham frembød sig det rimelige Paaskud, at det ikke uden Skin af Føie kunde tilregnes ham som usel og ubillig Skinsyge, hvis han syntes at udrage og udeholde hende af de Kredse, hvis Pryd hun tilforn havde været; og da ligeledes hendes Forfængelighed nok ønskede sig Leilighed til at vise, hun ikke blot var istand til at hilde, men og til at holde en saa misundt Tilbeder midt ibrandt dem, der ved mere end een Anledning havde viist Lyst til at giøre hende denne Erobring stridig, varede det da heller ikke længe, førend de, ganske som forhen, vare midt inde i Sværmen paa ny. I

Først-

Forſtningen krævede rigtig nok begges Forfængelighed, at de endog midt i de talrigeſte og meeſt glimrende Circler ene vare Alt for hinanden; at han havde kun Die for hende, ligesom hun allene var til for ham; men Naturen — ſiger din gamle Ven Baggesen —

Furca pellas ex,

Hun kommer dog igien, den Her; og ſkiøndt jeg, ſom du veed, ellers ingen ſynderlig Latiner er, er der dog ſaameget dansk i dette, at det har altid været mig overmaade forſtaaeligt og antageligt. Efterhaanden begyndte det gamle Spil paa ny, hun lod ſig atter henrive af den Hvirvel, hvis Middelpunkt hun ſelv ſyntes at være; og han fra ſin Side, jo ſtørre og mere vidtſtrakt den Kreds blev, der omhvirvlede hende, jo mere ſyntes han at drage ſig ud derfra, og ja vel nu og, efter fordums Skik, ſom Drabant at omhvirvle en eller anden tit mindre lyſende Stierne, hvor — ham vel ikke ſaa ganſke til Mishag — Drabanten ſtundum tildrog ſig mere Opmærkſomhed, end ſelve Planeten. I Begyndelſen

ſpøgte

spøgte de med hinanden om disse smaa tilsynelabende Utroskaber; men efterhaanden, som deres Forfængelighed gienſidigen mere og mere saaredes derved, blev Spøgen bittrere, og omsider til Alvor. Ogsaa dette havde nu vel i Begyndelsen sin tilsynelabende Fordeel, da det deels bragde noget Liv og nogen Afvexling i Kiereſteſkabets evindelige Monotonie, deels ogsaa disse Tvistigheder bestandig endtes med Forsoninger, der, som jeg har læst i en gammel Terents, er Kierligheds F o r n y e l s e; men det er dog saadan en egen Sag med de Fornyelser, naar de gaae for tit paa, og Nyheden taber sig naturligviis alt mere og mere; efterhaanden blive Tvistighederne bestandig hyppigere og bittrere, og Forsoningerne i samme Forhold kortere og kolbere, og derfra er da kun eet meget kort Skridt til den ulykkelige Chrisis, hvor man gienſidig er hinanden til Byrde, og ikke vil tilstaae sig det selv.

Med eet forsvandt han, uden at vilde vedgaae sin Grund, enten for hende eller nogen anden, eller maaskee engang for sig selv, midt

ud

ud af Hvirvelen, og kastede sig hovedkuldsinds i saadanne Forhold, Forbindelser, ja endog Forretninger, der kun levnede ham saare liden Tid til at være hos og om hende; i Begyndelsen fattede og udførte hun vel fra sin Side den kiække Beslutning, ligeledes at drage sig ud af Sværmen, paa det han ikke skulde faae Grund til nogen Anke; men for hende, der uden egentlige Sysler, uden Kaldspligter, dem hun desuden slettingen Tilbøielighed havde forlevede som Giæst i et fremmed og særdeles uhuusligt Huus, maatte det eensomme Hiemliv meget snart blive utaaleligt, og Musik, Tegning, Morskabslæsning, alle dets saakaldte Tidsfordriv, hvad de stedse ere for enhver, der ikke søger andet end Tidsfordriv deri, uudholdelig flaue; meget snart maatte hun altsaa blive kied af at bringe — hvad hun i sit Hierte kaldte, hans Caprice — et Offer, som han endydermere hverken syntes at fordre eller at paaskionne. Det var nu lidt efter lidt kommet til den betænkelige Punct i Kiæresteriet, hvor Løsenet, som i Hvedebrødsdagene var Hengivelse

og

og Foielighed, med eet bliver Selvstændighed; og hvor man allerede i sit Hierte tilregner sig det som en Fortieneste, og næsten som Heroismus, at man ikke bryder et Løfte, som man i Overilelse har givet, og som man angrer, men dog endnu har formegen Ære til at tage tilbage.

I denne Tidspunct var engang, under din Sygdom, vor gamle Vennekreds en Aften samlet; med usædvanlig mange af dens ældre Medlemmer, som tilfældig var tilstæde, syntes ogsaa usædvanlig meget af dens gamle Aand, af den underlig halvhøitidelige Jovialitet at være vendt tilbage; blandt Andet faldt da, jeg veed ikke, hvem af vore Ældre paa, at vi efter gammel Skik skulde lade Sangen gaae rundt, og hver efter sin Rad opgive sin Vise; adskillige af vore gamle Sange bleve ved denne Leilighed fremdragne igien; endelig opgav En vore ældre Elders Yndlingssang:

Fulde hver sit Glas til Randen,

den gik rundt, og skiøndt vi nok erfoer, at — som det hedder i Visen —

Der

Det var nu ikke mere, som
Da den i fordums Tid gik om,
Og man fik mange sære Navne
Paa dem, hver ønskde sig at favne.

blev den dog sunget med mere Varme og Inderlighed, end jeg i rum Tid har været vant til at høre deslige med. Kun vor Perditus sad som hensunken, og taug. Endelig kom Radden til ham, og hans Nabo, der er et af de Mennesker, der hverken har Opmærksomhed eller Sands for sligt, eller engang kunde drømme om, at det var muligt, han her kunde støde paa et Hjertesaar, sang eller tettere skreeg ham med al Overgivenhed til:

Ud med Navnet! ingen svige!
&c.

da den Anden i det samme foer op som af en Dvale: Perdita! sagde han med et Blik og en Tone, saa Sang og Spøg med eet døde paa Alles Læber, og der blev en ikke umærkelig Pause, inden nogle enkelte adspredte Stemmer samlede sig til, ligesom mechanisk, at fortsætte Melodien uden Ord.

Ikke længe efter var det, at den sværmerisk

eisk stolte Yngling, træt af at martre og mar-
tres uden Udsigt til en bedre Vending, for at
komme ud af en selv paalagt Lænke, som han
var for ridderlig ærekiær til at vilde bryde,
søgte og fik Tilladelse til at gaae i fremmed
Tieneste. Kort derpaa forsvandt han, og her
kom bestemt Efterretning, at han var død;
men en af vor Ven S** T***s Skippere, som
ikke længe efter Slaget ved Trafalgar blev an-
holdt i Middelhavet af en engelsk Orlogsmand,
og som ved den Dristighed, hvormed han puk-
kede paa sin gode Sag og sine aldeles rigtige
og redelige Papirer, var paa Veie at blive
temmelig ilde behandlet, fandt uventet blandt
de engelske Officerer en kiæk og nidkiær Forsva-
rer i en ukiendt Landsmand, der syntes at nyde
særdeles Agtelse ombord, og som, efter hele
hans Beskrivelse, neppe kunde være nogen an-
den, end vor Perditus.

Jeg seer nu tilbage paa dette uhyre Brev,
og forskrækkes over, at jeg har skrevet saame-
get; jeg læser det igiennem paa ny, og forun-
dres endnu mere over, hvad jeg har skrevet.

Vir-

Virkelig, min Ven! hvis jeg ikke saae det endnu ganske friske Blæk, og gienkiændte mine egne Bogstaver med alle deres underlige Sving og Trækninger, jeg kunde være fristet til at fragaae, at jeg virkelig havde skrevet det selv; saa aldeles ikke gienkiænder jeg enten mine Ideer, eller min Stiil — ifald du ellers vil tillade mig og mine Lige at have enten Ideer eller Stiil — i den hele Fortælling om vor arme Vens Frieri og Jalousie. Sagen er rigtig nok, at Alt, hvad jeg her har skrevet, egenlig kun er et Gienlyd — skiøndt et svagt Gienlyd — af, hvad vor Ven Lægen, med den ham egne Varme, med den menneskekiærlige Bitterhed mod alt det Tant og Daarskab og Selvbedrag, der saa ofte giør Mennesker, og ikke sielden de bedste Mennesker, ulykkelige, sagde mig forleden Aften; jeg gienkiænder alle vegne hans Meninger, hans Yttringer, hans Tanker, og ofte hans Følelser; kun hans Hierte, og hans Aand, kan jeg ikke ret gienfinde deri.

Du seer imidlertid, hvorledes og med hvor

megen

megen Ret vor arme Patientinde er kommet til Navnet Perdita, og hvorfor det alle tree Gange, jeg har hørt det, har maattet overraske mig saa skrækkelig; du seer da ogsaa, at denne Perdita ikke er nogen af dem, du har kiændt under dette Navn, som desværre vel torde være almindeligere, end man gierne vil tilstaae sig, og som hele vor nu værende Tone og Tænkemaade ikke kan andet end bidrage til at udbrede.

Lev vel, min Ven, og elsk

Din

H***d E**t.

H***d E**t til Udgiveren af Charis.

(Fierde Brev.)

Du længes — siger du — usigeligen efter Fortsættelsen af den arme Perditas Ulykkeshistorie; men min Ven! om jeg endog ikke i saa høi Grad manglede de omstændelige og nøiagtige

Ef=

Efterretninger om de sataniske Kunstgreb, ved hvilke en skiændig Forfører ad Forlystelsers og Overdaads Blomsterstier bragde hende til Fordervelsens Afgrund, vilde vi da ikke ogsaa her træffe paa en Række af Scener, der udkrævede en Laclos Haand til at kunne, og hans Hierte til at vilde male, Scener, hvorfra vi for ofte i denne Verden med blødende Hierte have bortvendt vort Øie og Øre, til at nogen af os skulde lystes ved at male den anden dem for? De faa Hovedbegivenheder vil jeg imidlertid i Kortheb fortælle dig saaledes, som jeg af vor Ben Lægen hat erfaret dem. Forgiæves har jeg fristet ham til, her selv at tage Pennen, for at brændemærke det Affkum, som deri spiller Hovedrollen, med det Cainsstempel, han saa fuldelig fortiener.

Uagtet Perditi Reise aldeles ikke var foregaaet eller ledsaget af noget Slags Brud, uagtet Perdita som tilforn vedblev at ansees for hans saakaldte Kiæreste, var Forandringen i deres Forhold dog alt for kiændelig og følelig til, den ikke paa hendes Stilling i hans Søsters

sters Huus, og hele den Cirkel skulde have en mærkelig Indflydelse.

At han var reist for og fra hende, var alt for følelig til, at ikke især Søsteren, der giorde en Afgud af saa vakker og hyldet en Broder, hvis Glands alt iblandt faldt tilbage paa hende, skulde lade Perdita det føle. Denne blev altsaa alt mere og mere utilfreds i et Huus, hvor hun følte sig alt mere og mere uvelkommen; i denne Tidspunkt skal det have været, hendes alvorlige Ønske, ja endog hendes Forehavende, at vende tilbage til sin Fødeby og i sin Families Skiød; men da hun, som Fruentimmer, ikke vel kunde reise allene; blev det uhældigviis udsat til Sommerens Ende, da een af hendes Bekiændte agtede at giøre et kort Besøg i Kiøbenhavn, og havde tilbudet sig, at bringe hende hiem med derfra.

Vaaren kom; at en saa behagelig, saa almindelig yndet Fremmed, som Perdita, der naturligviis ikke manglede paa Dusinveninder i Hundredetal, heller ikke fattedes paa Indbydelser til, jeg veed ikke hvormange, af de saa-

saakaldte Landstæder, der i Skokkevijs, som Paddehatte, paa de senere Aar ere mylrede op af Jorden rundt om Kiøbenhavn, er meget begribeligt; og at hun med Glæde greb denne Leilighed til at udrive sig af Forhold, der allerede i sig selv maatte være hende tilstrækkelig ubehagelige, om de end ikke saa levende mindede hende om, hvad hun havde saa megen Trang til at glemme, er ikke mindre ligefrem; med Glæde flagrede hun da fra Lyststed til Lyststed, og kastede sig i den hele Hvirvel af flaue Adspredelser, vore kiøbenhavnske Matadorer anse for Landliv.

Perditus hørte imidlertid hverken hun eller nogen det mindste fra; Dag fra Dag blev det hende mere og mere indlysende, at det var egentlig hende, han løsrev sig fra, da han forvilste sig fra Fædreland og alt, hvad der var ham hidtil saa dyrebart. For at døve de Bebreidelser, hun i sit Hierte vexelvijs giorde ham og sig selv, kastede hun sig alt uforsigtigere i Strømmen, og denne henrev hende da omsider i Fordærvelsens Hvirvel. En af vore meest berygte-

de

de Forførere, hvem Mammon synes at have lært alle sine Tyveranker og aabnet alle sine Afgrundsskatte, at han med desrigere og rundere Haand kunde offre til Asmodæus, havde længe med begiærlige Øine forfulgt denne deilige Pige; men saalænge Perditus var til, havde den eneste Grund, der kan holde Nidbingen fra det Onde, Frygten giort ham hende hellig. Nu! da hun var ene, forladt, til Nød kunde troe sig forraadt, nu vaagnede hans Ønsker, og hans Forhaabninger paa ny; meget let fik han hende overtalt til, at tilbringe nogle Dage paa hans fortryllende Villa; under en ibelig Kiædebands af overdaadige, larmende, undertiden endog virkelig smagfulde Forlystelser, bleve disse Dage meget lettelig til Uger, medens Ugerne forekom den berusede Pige, der stedse var disse Høitiders virkelige Dronning, hvem han snildelig overdrog, ved sine mangehaande Talenter og Fortrin at give dem deres fornemste Pryd, neppe som saa mange Dage.

I denne Hvirvel, hvorpaa neppe nogen Sæbernes og Menneskehedens Ven fristes at hæfte

sit Øie, tabte vor Ven Lægen hende aldeles af Sigte; kun ved enkelte saadanne Leiligheder, som paa den omtalte offentlige Maskerade, traf han hende siden igien; men i sit Hierte havde alt længe givet hende forloren, om og ikke den saakaldte offentlige Stemme alt lydeligere og lydeligere havde nævnet hende, som hiin rige Vellystlings Frille, der, efter at have lagt sig ud med sin fraværende Familie for denne Forbindelses Skyld, nu paa hans Regning var taget i Kost hos en tienstagtig gammelagtig Frue, som var føielig nok til at lukke sine Øine, naar de tiltrykkedes med Dukater eller Bankosedler; at hun, inden hun sank saa dybt, at modtage sin Underholdning af ham, allerede var blevet et Offer for et ulykkeligt, maaskee af ham med megen Diævlesnedighed forberedet og nyttet Øieblik, derom kan med hendes forrige Ærefølelse, ingen Tvivl være; som det og er afgiort, at Forbittrelse over Perditi Flugt og Taushed, Nag over hendes eget Forhold, Menneskehad og Selvhad, mere end alle Forførerens sataniske Kunster have bidraget til, at give hende i hans Arme.

Midt under hiint Drømmeliv, hvori hun søgte lat neddysse sine Nag, indløb nu med eet den fra flere Steder bekræftede Tidende, at Perditus udenlands var død; som et Tordenskrald skrækkede det hende op af hendes Bedøvelse; den levende Perditus var i hendes Øine en Troløs; men neppe troede hun ham død, førend hun følte hele Bredden, hele den skrækkelige Utroskab hos sig. Med eet udrev hun sig fra sin Forfører; modtog intet, som i nogen Maade kunde kommet fra ham; og da hun var i en Forfatning, der ikke tillod hende at tænke paa anden Forsørgelse, levede hun af at udsætte og sælge af sine forrige Tiders Overdaadigheder, fast besluttet, efter sin Nedkomst, med sine Hænders Arbeide at erhverve sit Brød, eller at tiene for det, og ved ustraffeligt Forhold, og angerfuld Bod, at affone, om ikke oprette sit Feiltrin.

I denne Stemning gienfandt vor Ven Lægen hende paa Fødselsstiftelsen; ulykkeligviis kom derude en, der mindst drømte om, hvorvidt denne Tidende angik hende, til at fortælle i hendes Nærværelse den Mærkelighed, som just da var Døgnets Nyhed, at den afdøde Perditus var kommet tillive igien. Denne Tidende giorde et skrækkeligt Indtryk paa hende; i hans

foregivne Død fandt hun den frygteligste Dom over sig. Hun faldt i hæftige Kramper, og blev forløst med et Barn, som Moderens Sindsrideler kostede Livet. Da hun forlangte at see det, og man sagde hende, det var dødt, vilde hun ikke troe det, paastod, man sagde usandt for hende, ligesom med Perditus, og sank hen i en dyb Tungsindighed, der efterhaanden gik over til en stille Vanvid. Midlertid var vor Ven Lægen beordret ud til en By, hvor der havde yttret sig Smitsot. Ved sin Hiemkomst derfra var det, han blev kaldet til hende, der havde forladt Fødselsstiftelsen, og var flyttet tilbage til sidste Vertinde, der var nedrig nok til at misbruge hendes hielpeløse Forfatning, som ved Mangel og Kummer bestandig forværredes. Enden herpaa veed og giver Gud.

H**d E**r.

Udgiverens Efterskrift.

At disse Breve ikke vare aftrykte, hvis Perdita levede, troer vel enhver; om Perditus vides intet. Den lumpne Forfører lever. Hans Navn er — Legio.

K. R.

Skov-Kirken.

(En Romance.)

I Gulbbrandsdalen stod en eenlig Hytte,
Hvis Eier ei var blevet Dødens Bytte,
Da Pesten dybt sin Vinge synke lod,
Og bragte Gjæring i det friske Blod,
Og Skrak og Qval og Vaande,
Hvorhen den gustne Hex henblæste med sin Aande.

De friske Normænd, vant, at Luft hin rene
Omboltre skulde Fieldets høie Stene,
Som Fluer faldt; den vamle Hede kom,
Og giorde Bierget nogent, Dalen tom;
Og lagde alting øde,
Som naar en Nattefrost afsvider Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som rask og usorsærdet
Var vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
Blev mat; ei Foden mægted meer at gaae;
Hiet blev rødt og Læberne blev blaae;
Og Norges Piger svunde,
Som Roser i de vaade, kolde Nattelunde.

Den Barm hvis Skionhed hele Jorden hylder,
Svandt ind, og steeg igien med sorte Bylder;
Og Kæmpens Hals, der nys med Sundheds Lyst
Det smilde Hoved bar paa stolte Bryst,
Sank, som en slappet Bue;
Og til et udbrændt Kul blev Hiets hede Lue.

Naar Solen steeg nu i sin Morgenrøde,
Da fandt den alting tomt og alting øde;
Hvorhen den skued fra sin gyldne Top
Blev den kun vaer en halvforraadnet Krop;
Da zittred den og blegned,
Og svøbte sig i Skyer, til atter ned den segned.

Falt monne Sneen over Graven fyge,
Kun hist og her man saae en Skorsteen ryge.
Saaledes længe vexled Aar med Aar.
I Guldbrandsdalen stod endnu en Gaard;
Fra den de Slægter ginge,
Som stimled folkerigt nu atter hen paa Tinge.

Paa Tinget monne de sig tit forsamle,
Der talrigt stod de Unge med de Gamle;
De raadslog om, hvordan de skulde faae
En Kirke bygt, som kunde freidigt staae;
Hvor de med hellig Vise,
Med Prædiken og Bøn Gud Herren kunde prise.

Da maatte forrigsuldt de med hverandre,
Med uforrettet Sag, fra Tinget vandre.
Skiondt hver sin Skiærv, i Hiertet from og reen
Henlagde glad paa gamlen Kongesteen,
Blev dog kun Summen ringe,
Og meer formaaede de nu ei at sammenbringe.

I Somrens Tid, naar alt var luunt og stille,
Naar Lougens Bolger monne sagte trille,
Da samled de hver Sondag sig en Stund
Udi en kiolig dunkel Birkelund.
Og fromt sig hvælved Birken
Da over dem saa trygt, som om de sad i Kirken.

Men naar det isned omkring Fyrrens Blade,
Naar Græsset svandt og viste Klippens Plade,
Naar Vintren spændte sig i Pandser ind,
Og svang sig paa sin Ganger Hvirvelvind,
Da sad Enhver allene,
Da kunde de sig ei med Andagt meer forene.

Hor nu, hvor snart den gode Gud med Styrke,
Sin Bistand giver dem som fromt ham dyrke:
To Born, det var en Pige med en Dreng,
En Sommersondag gik ad grønne Væng,
Da fik de Lyst at vove
Sig over Klippen i de dunkelgronne Skove.

Det var den første Pindsedag, den skionne,
Den muntre Fest, som holdes i det Grønne.
Der havde Bygden den nu nylig holdt
Mens alle Blomster dufted friskt og boldt,
Bag Nordens Granepalmer
De havde lovet Gud med høie Jubelpsalmer.

Som nu de Børn rundtom i Skoven vanked,
Og legte, sprang omkring, og Blomster sanked,
Og trængte did, hvor Skovens tykke Krat
Selv giorde lysen Dag til morke Nat,
Da mon de sig forvilde,
Og Solen sank i Hav, og det blev mørkt og silde.

Dog kom de hiem ei til den vante Hytte,
Forgiæves mon den bange Moder lytte.
Og Natten svandt; de kom endnu ei hiem;
Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,
Saa munter og fornøiet,
Med Blomster hver i Haand, og glade Smil i Øiet.

Og da dem spurgtes, hvi de blev saalænge?
Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge?
Om paa den grønne Jord, om i et Træe
De havde søgt usikkre Nattelæe?
Da svarede de tillige:
O! vi har slumret sødt, det laer sig aldrig sige.

Først hist vi rundtomkring i Skoven vanked,
Og legte, sprang omkring, og Blomster sanked,
Og trængte dybt os i de tætte Krat;]
Da blev det pludselig paa eengang Nat;
Vi kunde hiem ei finde,
Og Solen saae vi fiernt bag Skoven at forsvinde.

Da gav vi bitterligt os til at græde.
To andre Børn i giennemsigtigt Klæde
Kom til os da; de vare begge smaae,
Med krusetgule Haar og Vinger paa.
De sagde: lad os ile!
Vi viser Jer et Huus, hvor I kan roligt hvile.

5 Da fulgte vi de Born igiennem Skoven,
Hen til et Huus, saa taarnet, høit for oven.
De ledte ind os ad en hvælvet Port.
Det Huus det var saa langt, det var saa stort;
Foroven i en Bue;
Det hele Huus bestod kun i en enkelt Stue.

Hvad der vi saae, det laer sig ei bestrive.
De Glutter sang: Her kan i Mat I blive!
Og naar i Morgen I er vaagned, gaaer
Da hiem, hvor Eders Faders Hytte staaer.
Fortæller, hvad I funde.
Saa sunge de med Smil, gav os et Kys og sounde.

Ak Moder, ak! I Husets østre Ende
Saae vi to store Lys paa Bordet brænde,
Der straalte det saa stærkt med roden Guld,
Af modne Bær og Ax var Væggen fuld.
De Vindver var saa lange,
Did straalte Maanen bleg, dog blev vi ikke bange.

Men i den anden Kant, hvor Dunkelheden
Hang tyk og sort foroven og forneden,
Der lod bestandig fort en herlig Sang
Ledsaget af en dybt alvorlig Klang.
Vi hørte Toner bruse,
Igiennem tykke Ror det inonne vældigt suse.

Da kreen en Skare Børn for os og dandsed,
Indtil vi intet meer af alting sandsed.
Vi slumred ind, og da vi vaagned, saae
Vi ingen flere Børn med Vinger paa.
Og Sangen taug; vi skued
Ei heller meer de Lys, som før i Natten lued.

Saa talte de; men med opmærksomt Øre
Var Bygden stimlet did for alt at høre,
De sagde: leder os paa Husets Vei.
De ginge tausl, paa Veien talted ei;
Fuld af Forventning fulgte
De med et saligt Haab, som endnu Læben dulgte.

Igiennem Buſk og Krat de Born dem ſorte,
Hvor Skovens Dyr man langtfra tude horte
Hvor ei fra Peſtens Tid en Stemme lød,
Hvor Solen ſparſom giennem Kratret brød,
Hvor Maanen ſkimted neppe,
Hvor Buſk og Tiørn og Træer ſlætted Skovens Teppe.

Med Øxer maatte de ſig Veien bane;
Men Øxens Brug er raske Normands Vane;
Og ſkiønt tilſidſt den ſtærke Haand blev mat,
Sank dog for ſkarpe Staal de tykke Krat.
De Born beſtandig ſmutted
Let giennem Busken ind; dem følge de beſlutted.

Og ſom de nu ei Modet ſynke lode,
Da pludſelig de for en Afgrund ſtode,
Som ſkiultes af de vildt-nedhængne Løv,
Hvor Klippen knuſte Foſſens Vand til Støv,
Hvor Fraadens Hvirvler vrimled,
Hvor over Svælget ſvel paa Kanten Granen ſvimled.

Med Trudsel skummed op de Bølger hvide;
Da stod de Born alt paa den anden Side
Og havde ofte vinket, ofte kaldt,
Og Øxen sank med Kraft — og Granen faldt
Hen over Dybets Grunde,
Og blev en Bro, hvorpaa de sikkert trade kunde.

Da hvidsed det igiennem Busk og Tiorne;
Og skrax en Hær af Losser, Ulve, Biorne
Imode treen dem paa den fierne Strand;
Og grinte fælt, og viste skarpe Tand.
Da sigted Riffelmunden. —
Og i et Nu var Los og Ulv og Biørn forsvunden.

Alt daled Solen bag de Klipper bratte,
Alt sank de senefulde Arme matte.
Da saae de pludselig fra dunkle Vraa
Midt paa en Grønning lyse en Kirke staae
Af ranke Træer omskygget,
Stor fast som Olafs hist, den han i Throndhiem bygget.

Med Moos begroet, omkrandset af Naturen,
Gik hæved favnetyk ærværdig Muren;
Mod Taget svang sig Vedbendranken trygt;
I Kirketaarnet havde Storken bygt;
Den klappred med sin Vinge,
Med Næbet hørte man den svagt paa Malmet ringe.

Forbauset hen for sig de Bønder stirred,
Og heed og tung paa Kinden Taaren dirred,
Og Øxen faldt af Haand ved ranke Træe,
Og Haanden foldte sig, og ned paa Knæe
De sank, og med hverandre
De mange Haand i Haand derpaa i Kirken vandre.

Og dem imøde lod en lifflig Tone
Fra Midten i den gyldne Lysekrone;
Thi Drosler sad omkring paa Stagens Arm
Og sang i Aftensolen rød og varm
Og qviddred dem imøde,
Saa lifligt og saa sødt i Kirkens Aftenrøde.

Alt var forladt heel pludselig; i Tiden
Det maatte være længe længe siden.
Opladne Psalmebøger rundt man saae;
Den Sang: Naar vi i største Nøden staae,
Var overalt opslagen,
Og alt var tykt bedækt med Støvets hvide Lagen.

Men klar fra Altret, blank i Aftenglandsen,
Af røden Guld tilstraalte dem Monstranzen,
Og giennem Vindvet Brombærranken sig
Til Altret havde snoet ydmygelig,
Og Axet guldbegleder;
Til høire Side Viin, til venstre Side Brødet.

Og nu var Ønsket opfyldt, Sorgen svundet,
Hendøde Slægters Tempel atter fundet;
Og i en hellig Psalme ud de brød,
Og klart det skionne Chor i Kirken lød.
Høit sjunge Mænd og Qvinder:
Hvo banker, ladeS ind, hvo trofast leder, finder!

Oehlenschlæger.

Til det hulde Kiøn.

Hvo maler Følelsen med sikker Haand,
Mens heftig i hans Inderste den brænder?
Den sværmende, den glædedrukne Aand
Sin Gienstand knap i Glædens Time kiender.
Visdommens stille Ven, Erindringen
Hver Glæde forer levende tilbage;
Med blidere, meer sandru Træk igien
Fremstiller den hver Livets soundne Plage.

Erindring! kom, du lede skal min Sang,
Jeg rolig vil i dine Arme segne,
Og atter du skal glæde mig engang,
Hentrylled til min Ungdoms blide Egne.
Hvert varme Suk, som i min Barm opstod,
Blyfærdig Rødme, som paa disse Kinder
Udbredte sig, da jeg mig selv forstod,
Og fandt i Jordens Skionne kun Gudinder.

Den kielne Lyst, hvori min Sæl henstod,
Den søde Uro, hvori Elskov svæver,
Mit Sværmeri i Lundens tause Skiod,
End ved din Tryllekraft, Erindring! lever.
Med stedse nye og varme Følelser
Jeg sværmed' om blandt Skionheds Idealer;

Den Ild er, slukt, den Glimmer svunden er;
Erindring! du er ene den, som maler —

Hvad Under, jeg med vilde Toner qvad!
For deilig var min første Sanggudinde;
Hvorhen jeg saae, hun for mit Øie sad,
Ei Tanker kunde jeg og Ord ei finde.
Saa skiøn for mig, o! aldrig Jorden var,
Saa sødt lod aldrig Fuglens kielne Klage,
Hver Tone af mit Hiærte fordred' Svar,
Min første Sang var derfor Wemods Klage.

Jeg Eders Værd, o Skionne! føler nu
Som Ven, og ei som brændende Tilbeder.
De svundne Dage kommer jeg ihu,
Og Hiertet slaaer taknemmeligt for Eder;
Jeg var den varme Yngling, og tilbad;
Hiint Sværmeri jeg smilende betragter,
Jeg Eder ærer nu, og jeg er glad;
Kun Lastefulde Eders Kiøn foragter.

Hvo drev mig mægtig frem til virksom Daad,
Og satte Maal for mine vilde Tanker,
Hvo ledede mig med kloge blide Raad,
Og Følelsen tvang inden Dydens Skranker,
Hvo fulgte mig, saa tidt jeg græd i Løn;
Og gydede Lægedom i knuste Hiærte?
Hvo viiste mig den tunge Jord som skiøn,
Og at vort Liv er dyrebart, mig lærte?

O! jeg, som bar til tidlig Veemod født,
Som saae med mørke Blik i Fremtids Dage,
Hvis Haab forsvandt med Modgangs tunge Sted,
Hvis Glæde var, i Fred at kunne klage;
Mig Mandens Trods, og kolde strænge Færd,
Nedtrykte dybt og dybt i Mismod slængte
Stort var for mig, o Skionne! Eders Værd,
Til somme Qvinde-Haand mit Hierte trængte.

Jeg troede engang, Musen mig indbød:
O Daare! sagde jeg, du er bedraget!
Da mig en meer fortrolig Stemme lød,
O elskte Kion! da dig min Sang behaged,
Jeg tvivlte nu ei ont mit Digter-Kald,
Stolt blev min Sang, med Eders Bifald kronet,
Og skion, ved Eders rene Tonefald;
Og jeg med mig og Verden var forsonet. —

Og derfor denne Harpes sidste Klang,
O Skionne! lyde skal til Eders Ære.
I Eders Kreds naar jeg min sidste Sang
Nedlægger, klær jeg Eder end skal være;
Ved Eders ædle Spog og fine Vid
Jeg Savnet skal af Musens Yndest glemme,
Og henrykt tænkte paa min Ungdoms Tid,
Naar I en yngre Digters Sang istemme.

"Kun ved Fornuft beherskes bør vor Jord,
"Min store Lod, mit Herredom blev dette."

I smile til de Mandens stolte Ord,
Ei med ham om hans Herredomme trætte,
Men eget Fortrin dog erkiende I!
Med kiærlig Magt at Jordens Herre føre,
Ved Yndets Baand, ved Ømheds Trylleri.
I herske ved, hans Liv ham blid at giøre. —

Var og Fornuften evig reen og klar,
Og stedse hen til Sandheds Tempel førte,
Den Mandens-Eiendom dog aldrig var,
Den ene ham paa Jorden ei tilhørte.
Og Følelsen, o Skionne! Eders Lod!
Mon mindre den med Himlen er beslægtet?
Den dannet tidt, om dydig ei, dog god,
Ham, som, Fornuften selv at følge, nægted'. —

Den taler i ethvert af eders Blik,
Den giver Liv til Eders Yndigheder;
Paa lyse Guddoms Vei I ofte gik,
Ledsagede af denne troe Veileder.
Mens kolde vi den Ufleds Trang og Værd,
Nøiagtigen paa Klogskabs Vægt afveie;
Med himmelsk Ild — o! stien er Eders Færd,
I bringe Trost til kummerfulde Leie. —

Ja, Skionne! Eders Prydelse den er,
Men skrækkelig den ofte sig omskifter,
Og Lidenskab er da det Navn, den bær,
Den frygte I! den Eders Fred forgifter,

Den Dydens Morder er og Glædens Skræk,
Den tærer Roserne af Eders Kinder.
Og Eumenidens frygtelige Træk,
Chariten i sin elskte Kreds gienfinder.

O Verdens Haab, o unge Skionne! Jeg
For Eder vil frembære Verdens Klage:
Blandt Eders Kiøn, o mange vandre ei
Hiin sikkre skionne Vei, for at behage —
I Eders Barm der er en Barndoms Ven,
Som trolagen bortvender alle Farer,
Og Velbehag og Ynde følger den;
Blufærdighed — O! evig den bevarer.

Rein.

Indhold.

Baggesen J., Professor. Side

Maanens Adriene 36
Afskeedssuk 64
Lille Signe efter det Svenske . . 55

Ewald Joh., Lykkalighed en Hymenæe 17
Aftenen et Fragment 57

Fyrst N., Ynglingen ved Kilden . . 41

Lund C. A., Præst i Kieldby.
Ved en Ynglings Død 22

Mynster J. P., Præst i Spiellerup.
I Fraværelsen 39
Til K. M. Rahbek 19 October . . 49
Menneskets Uro 66

Rahbek K. L., Prof., Frimurerhymne 26
Sang til en Vens Fødselsdag . . 34
Til E. Falsens Sølvbryllup . . 53
Perdita Bedreværd, en prosaisk Fortælling i Breve 69

Rein J., Præst i Eidanger, til det huldе Kiøn 137

Sander C. L., Professor.
Frihedssang i Skoven 28

Tvende Sange til Grevinde Danneskiold Samsøes Fødselsdag 43

Schmidt F., Præst i Eger, Julesang 32

Schønberg J. A., Min Sisken efter det Svenske 61

Oehlenschlæger, Romance . . . 127

10-

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

Frederiksberg Kommunes Biblioteker

461828655